

CỎ HOA THỜI ÁO TRẮNG

NGUYỄN AN BÌNH

CỎ HOA
THỜI ÁO TRẮNG
(1969-1975)

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
2019

CHÚT TÌNH THỜI ÁO TRẮNG

Thế mà thoảng chốc đã 50 năm - một nửa thế kỷ - gần hết một đời người, những bài thơ thời áo trắng của tôi thời ấy đã đi qua một quãng đường dài như thế, những dòng thơ tươi trẻ, đầy ước vọng về cuộc sống, bao suy tư vụng dại về tình yêu mà lứa tuổi học trò ai cũng trải qua trên một quê hương còn khói lửa đạn bom, sau năm 1975 được khép lại vội vàng và ngỡ lãng quên qua bao biến cố thời cuộc bỗng nhiên một ngày chợt bùng lên trong ánh hoàng hôn rực rỡ của một kiếp nhân sinh.

Ngày đó nếu tôi nhớ không lầm ở lớp đệ ngũ (lớp tám bây giờ), thầy dạy Việt Văn khen tôi về những bài tập làm văn viết có hồn và tôi thường được điểm cao ở môn này, tôi mới biết mình có chút năng khiếu về văn chương. Tôi thường giấu mẹ lấy tiền ăn sáng lên mua các sách thiếu nhi tuổi học trò về đọc và bắt đầu gửi những bài thơ học trò cho các báo, bài thơ đầu tiên được đăng trên bán tuần san Mầm Non năm 1968, sau đó trên các báo lớn hơn. Những năm đó, tôi cùng vài bạn trong lớp thành lập thi văn đoàn Hoa Thủy Tiên hoạt động cho vui.

Chỉ khi bước vào lớp 12, sau khi đậu tú tài 1, tôi chuyển việc học về trường trung học Phan Thanh Giản Cần Thơ, gặp được Huỳnh Phát Minh, sau này là nhà

thơ Thạch Long, lập bút nhóm Tình Thơ - Tây Đô vào năm 1971, qui tụ được một số bạn thân thiết như Lê Trấn Hùng Vũ, Trọng Vũ thì thơ văn mới bắt đầu khởi sắc, bài của nhóm đăng đều trên các tạp chí, tuần báo, nhật báo, quen thêm nhiều bạn văn mới trong nhóm Hoa Thời Gian, Trăng Nguyên Thủy, Về Nguồn. Áng Thơ Đêm, Nắng Hồng như Lê Trúc Khanh, Hà Huy Thanh, Trần Mộng Hoàng, Mặc Uyên Thi, Trúc Thanh Tâm, Trần Duy Cang, Trần Hòa Nhã, Nguyễn Thanh Hùng, Hồ Ngọc Ân. Lê Vũ Hùng, Hoài Huyền Thanh... Thời gian này, tôi và các bạn trong nhóm cũng ấn hành được một số tác phẩm thơ như Những Cánh Phượng Hồng, Trên Đỉnh Mùa Xuân, Hoa Xưa... Riêng bản thân tôi cũng in được mấy tập thơ nhỏ... Năm 1975 đất nước bước sang một trang mới, tôi đang học năm cuối Đại Học Sư Phạm Ban Việt Hán và năm thứ ba Đại Học Khoa Học Ban Vạn Vật. Tất cả đành gác lại.

Năm mươi năm qua đi, giờ đọc từng trang báo cũ, vàng úa mục nát mà rung rung nước mắt nhớ đến một thời, một số bạn thơ ngày ấy đã rong chơi xa ngái, vài bạn khác đã buông bút vì cơm áo không đùa với khách thơ. Xin chọn một số bài thơ đọc nghe tạm được in vào tập CỎ HOA THỜI ÁO TRẮNG để kỷ niệm một thời đi học cho vui, còn những bài khác xin hãy để gió cuốn đi.

NGUYỄN AN BÌNH

THƠ CỦA MỘT THỜI

Trịnh Bửu Hoài

Ngày xưa, người ta đọc thơ bằng cảm xúc, nên có người nói không có thơ hay thơ dở, thơ là để ngợi ca. Người đọc và nhà thơ gặp nhau ở sự đồng cảm, cùng cảnh ngộ, chia sẻ tiếng lòng, nói hộ cho nhau những điều cảm nhận. Hòa cùng nhịp trái tim, người đọc sẽ thấy đó là thơ hay, vì lúc đó sự truyền cảm của thơ đã được đón nhận. Những người đang say đắm và hạnh phúc trong tình yêu, có thể nào thích thú với bài thơ thất tình, khổ lụy! Bài thơ không cảm được người này, nhưng là hay đối với người khác.

Những người làm thơ thời thập niên 60 của thế kỉ trước, thường rất chuộng sự mượt mà truyền cảm dù đó là thơ vần điệu hay tự do. Mỗi câu chữ vừa gieo để diễn ý vừa khơi dậy cảm xúc của người đọc. Nên thơ rất dễ thuộc, dễ đi vào lòng người. Nhiều người yêu thơ đã chép thơ vào sổ tay, vào lưu bút kỉ niệm một thuở học trò, một thời mới lớn. Những bài thơ yêu thích như là những người bạn đồng hành thú vị suốt thời đi học. Một thời đã qua ấy, cuộc sống đầy tình cảm và nội tâm ấy, đã có biết bao dòng thơ ghi lại, một cách trải lòng nhau để làm đẹp cuộc đời.

Đọc bản thảo tập *Cỏ Hoa Thời Áo Trắng* tôi gặp lại mình trong khu vườn ký ức thời hoa niên mơ mộng nhưng cũng không ít trầm mặc. Chúng tôi lớn lên trên quê hương khói lửa chiến tranh, lứa tuổi hồn nhiên cấp sách đến trường nhưng sớm bán khoán về thân phận và một tương lai mờ mịt. Nhưng thời cuộc cũng không cướp được những rung động đầu đời, những lãng mạn trong sáng của lứa tuổi trăng tròn.

*Như ngày anh bỏ trường xưa cũ
Đi mãi không về theo cánh chim
Khắp bốn phương trời mây trắng gọi
Chưa lần nghe máu trở về tim*

(Có những mùa xuân chim đôi xứ)

*Mớ hành trang là linh hồn nứt rạn
Cuốn theo anh những vết tích thiên đường*

(Khi rời trường sư phạm)

Nguyễn An Bình cũng như những nhà-thơ-học-trò khác, viết về thời đi học của mình không thể thiếu tà áo trắng, màu hoa phượng... Đối với Nguyễn An Bình, hoa phượng là ấn tượng chẳng những ngay thời cấp sách mà càng lúc càng đậm màu trong ký ức.

Hàng phượng buồn lá rũ khóc thành thơ

(Áo trắng tình thơ)

Đường phượng xưa dẫm nát trái tim hồng...

(Có những mùa đông)

Bên đèn sách, dưới mái trường, cậu học trò khi biết rung động thì thêm một bóng hình vương vấn, dù chưa hiểu đó là tình yêu hay mới chỉ hình như là... Mặc tình, anh ta cứ mơ mộng, cứ nhớ nhung, cứ tưởng như mình đã được yêu dù cô gái kia chưa biết gì hay chỉ mới trao cho một nụ cười, một ánh mắt của tình bạn mà thôi. Và anh chàng về cầm cùi làm thơ, những vần thơ rất dễ thương...

Thu đi trời bỗng bay mưa

Có tôi theo dấu em vừa đi qua

(Bụi vàng)

Chỉ còn anh ôm hoài bao ảo vọng

Mà không hay trời đất đã sang mùa

(Chiều ở trường sư phạm)

Những mối tình học trò thường mỏng manh như gương, rất sáng trong nhưng cũng dễ vỡ. Nỗi đau nỗi buồn khi tình dang dở rồi cũng nguôi ngoai theo thời gian, theo nhịp sống dòng đời lôi cuốn, nhưng mối tình đầu như vết mực vấy lên tờ giấy trắng, để lại một dấu ấn khó phai, một nỗi hoài niệm hằn sâu trong ký ức. Thơ và tình của Nguyễn An Bình cũng nói lên điều đó.

Nửa đêm lá ngậm hồn sương

Em thân cỏ úa ta mòn gót đau

(Chút ngậm ngùi xưa)

*Khi ta về tim khô hóa đá
Tóc hoa râm chột nhớ thương người
(Khi trở lại trường xưa)
Anh về nghe đất ngậm ngùi
Hồn sương khói cũ chết vì bóng xưa
(Hồn sương khói cũ)
Ngó ra thấy áo lưng trời
Phát phơ mưa nhỏ một đời tôi đau
(Bài thơ thương người năm xưa)*

Thơ Nguyễn An Bình giản dị, chân tình, nhưng có những liên tưởng phong phú, những ẩn dụ thú vị, nên thơ anh có sức truyền cảm và được người đọc cùng thời đón nhận. Sự mượt mà và giàu hình tượng cũng giúp thơ anh sinh động, lột tả được những điều muốn nói, gợi cảm xúc của trái tim mình đến người đồng cảm. Những hoài niệm nhẹ nhàng, man mác, tưởng như gió thoảng mà cuốn quanh suốt một đời người. Những kỉ niệm của một thời thương nhớ tưởng dễ phai nhưng cứ âm ỉ cháy hoài trong hồn thơ đại cho đến khi cõi già.

*Lúc anh mắt không còn gì để nhớ
Nắng sẽ buồn và mây sẽ ngừng bay
Đêm ngủ bên cơn trùng, đất cát
Linh hồn lại về bên em...
(Lúc anh mắt)*

*Ướt như ngày nhớ thương em
Hoa xưa đã trắng bên thềm gió phai
Ướt như ướt áo một người
Chiều mưa năm cũ một thời đã xa*

(Một thời yêu em)

*Anh nhớ thương hoài mùa học cũ
Đường về quen quá áo dài bay*

(Trường Phan ơi... nhớ trường Đoàn)

Thời trai trẻ của chúng tôi xem tình yêu như báu vật thiêng liêng, hết lòng giữ nó bằng sự tự trọng, chân thành, chung thủy và thậm chí là hi sinh. Người mình thương là đẹp nhất, tình yêu của mình là cao cả nhất, nên đã yêu là yêu chết mê chết mệt, cắm cổ cắm đầu, không cần ngó ai chung quanh. Điều này đã được Nguyễn An Bình thể hiện trong nhiều bài thơ của anh.

*Trong tim tôi có ngày xưa
Theo em suốt những bốn mùa trong năm
*(Trao em trái mộng ngâm ngùi ngàn sau)**

*Em từ sợi nắng mong manh
Bay qua vườn mộng góp thành trăng sao
*(Ngày tháng lãng quên)**

*Mắt em sáng giữa hồ gương lạnh
Ngỡ một vàng trăng cổ tích xưa
*(Như áo học trò xưa)**

Một thời tuổi trẻ Nguyễn An Bình hoạt động văn nghệ rất sôi nổi ở miền Tây Nam bộ. Năm 1972, anh đã cùng bạn bè Thạch Long, Trọng Vũ, Lê Trần Hùng Vũ... thành lập nhóm *Tình Thơ*, có nhiều thơ văn in trên các báo, tạp chí ở miền Nam thời bấy giờ. Và ngoài những vần thơ viết về tuổi học trò, quê hương cũng là một đề tài mà các cây bút trẻ thể hiện rất tha thiết trong dòng chảy tình yêu của trái tim mình. Thuở ấy, Nguyễn An Bình cũng có những bài thơ đặc đặc nổi nhớ quê nhà.

*Ta trở lại dòng sông xưa hiu quạnh
Bóng cau già vàng úa đứng bơ vơ
Ôi quê hương một thời thơ ấu cũ...
(An Bình và tóc nội)*

Xa quê, nhớ quê, lưu lạc giữa cõi bẽ dâu làm cho lòng người thêm đau đáu khi ngoái nhìn về một miền quê bình yên, ấm áp của ngày xưa, chẳng biết bây giờ chốn ấy ra sao...

*Mới hay cảnh cũ xa người cũ
Chút hồn thu thảo mất từ lâu
Núi dựng còn mây sâu quá nửa
U hoài bóng nhỏ biết về đâu?
(Có những mùa xuân chim đôi xir)*

Một vùng đất đi qua hay một nơi vừa đến, nhà thơ đã để lại những giọt cảm xúc của mình và sau đó là cơn mưa kỉ niệm làm cho khu vườn ký ức chợt xanh tươi.

*Có Cà Mau sống thời lưu lạc
Chút kỷ niệm buồn đẹp khói sương
Để phù sa đắp bồi thương nhớ
Chiếc áo bà ba lộng giữa trời...*

(Nhớ Quán Long)

*Lâu lắm không về thăm Cái Dầu
Người xa quê nhỏ biết về đâu?
Khói sương che lấp bờ lau sậy
Mỗi mắt trông ai đến bạc đầu...*

(Những dòng sông Cái)

*Ở đó ngày xưa cũng thật buồn
Mấy năm mùa lá đã phai hương
Và bông lúa chín vàng mơ ước
Biết có còn không để nhớ thương?*

(Về Phong Điền)

Đó là cái tình của người có tình. Với người có tâm hồn đất cũng có tâm hồn. Quê và người quyện vào nhau thành máu thịt, dẫu đi đâu và lúc nào cũng nhớ về nhau. Thơ Nguyễn An Bình là dòng huyết quản nuôi anh khôn lớn với tình với quê, từ thuở hoa

niên cho đến bây giờ... Bây giờ, đi gần hết vòng tử sinh, tâm hồn anh vẫn trẻ với những rung động ban mai, thơ anh vẫn nồng trong chén rượu thời gian, cho dù anh muốn chào *vĩnh biệt hoa xưa*...

Những sân trường ngói đỏ

Ngậm ngùi hơn chiều mưa

Ta thở dài không nói

Chào vĩnh biệt hoa xưa...

Biên thùy Châu Đốc, cuối năm 2018

T.B.H

YÊU NGƯỜI

Yêu em trời bắt tôi sầu
Lang thang phố núi xanh màu cỏ cây
Yêu em mây trắng bay hoài
Bắt tôi theo đuổi một đời lạnh căm.

Yêu em ngậm ngải tìm trầm
Về hôn thạch thảo khóc thắm trong đêm
Yêu em hôn mắt môi mềm
Trong mơ ảo thức, đường chim dặm ngàn.

Yêu em cây cỏ bàng hoàng
Như tôi, cũng có mộng vàng đắp xây
Yêu em yêu cả tháng ngày
Có nhau, hơi thở còn dài mây thu.

Yêu em trời đất hư phù
Cùng san sẻ nỗi đau từ tạ nhau
Yêu em tôi mới biết sầu
Con tim nức nở, người nào xa tôi?

*Tạp chí VĂN năm 1974
Chủ đề nhà âm nhạc học
Trần Văn Khê*

VIẾT CHO NGÀY NGỪNG BẮN

Ở đó mùa xuân cũng trở về
Là ngày nắng đẹp chuyện đồng quê
Cô thôn nữ áo bà ba mới
Đất mỡ phù sa ngát cuộc đời.

Anh sẽ đưa em về quê ngoại
Ruộng đồng thơm lúa mới thân nông
Mạ xanh từ đó gieo niềm nhớ
Chôn kín tình quê tận đáy lòng.

Đẹp lắm quê hương ngày ngưng bắn
Không còn khói thuốc đất khai quang
Chèo ghe tam bản về thôn ấp
Ở đó dựng lên giấc mộng vàng.

Nửa đêm nghe tiếng tàu xa bên
Khói tỏa lung trời tiếng “súp lê”
Khăn trắng tiễn ai về đất Bắc
Mà bao năm ấp mộng câu thơ.

Trở về để thấy lại Hồ Gươm
Trong chuyến tàu đêm xuyên Việt buồn
Hà Nội có còn như thuở trước
Kinh thành cờ phủ khắp Thăng Long.

Bến Hải chắc giờ tươi đẹp hơn
Dòng sông ô nhục cũng không còn
Người xuôi tay súng về quê cũ
Xếp giáp nghe lòng khơi nhớ thương.

Để dựng mùa xuân trong thái bình
Nắng vàng hanh tóc má em xinh
Anh rời đại học làm thi sĩ
Để sống cho nhau suốt cuộc tình.

Anh đưa em về miền Năm Căn
Ở đó phù sa ngập ruộng đồng
Tháng chạp đến mùa dưa hấu chín
Ngọt tình ngọt lịm cả dòng sông.

Để thấy quê hương ngát mộng đời
Bạn bè dăm đứa cùng về chơi
À ơ bài hát ca dao mẹ
Em nhé mùa xuân đã trở về.

*Nhật báo Tin Sáng 5-1-1973
Diễn ngâm trong chương trình
thi văn Mây Tàn
(Đài phát thanh Sài Gòn)*

VỀ MỘT TƯƠNG LAI

Những tháng năm dài thây trôi giữa sông
Mấy mươi năm máu lửa pha hồng
Thây người chở đầy sông Bassac
Cho đến bây giờ vẫn đỏ Cửu Long.

Quê hương còn gì trong di chúc xanh
Từ tuổi thơ ngây đến trưởng thành
Mẹ ngày tháng rung rung giọt lệ
Ngóng phương trời nước mắt đỏ quanh.

Rồi đó hai mươi lăm năm chạy giặc
Rời xóm làng với ruộng lúa Xà No
Xa vườn cau xa dòng sông Vàm Xáng
Nghe tình người còn nặng chôn quê xưa.

Từ buổi ấy cha già đi biên biệt
Mẹ và con khổ cực trăm chiều
Buổi cháo rau biết ai còn nhớ
Chờ chồng về mái lá thương yêu.

Nhiều lúc trẻ thơ hỏi cha đâu mẹ
Mẹ đau lòng nhớ khoảng đời xanh
Vuốt tóc con mẹ hiền khế bảo
Cha đi tìm hòa bình quê hương.

Mẹ khuyên con ngày mai khôn lớn
Đừng cầm súng đạn giết da vàng
Để quê hương mình thôi máu đổ
Đất khô cằn thôi những năm mồ hoang.

Rồi ngày tháng mẹ hiền thêm yếu
Con trưởng thành trong máu lửa chiến tranh
Lời mẹ dạy suốt đời con ghi nhớ
Dọn tương lai một đất nước thanh bình.

Nhật báo Tin Sáng 11/11/1970

QUÊ HƯƠNG NGÀY THANH BÌNH

Anh cũng mong ngày im tiếng súng
Pháo thanh bình rộ nở quê hương
Và em kỷ niệm mùa ngưng bắn
Có lá vàng bay khắp phố phường.

Tan giặc lòng anh như mở hội
Mùa xuân anh thấy có mai vàng
Mùa giao tranh cũ hờn sông núi
Mãi mãi không còn gậy cách ngăn.

Trên con tàu nhỏ trở về quê
Thấy tóc em bay dạt tóc thề
Anh sẽ viết bài thơ thứ nhất
Tặng em để thấy ước mơ về.

Mây trắng sẽ về hôn tóc em
Ngày thanh bình chắc đẹp êm đêm
Dòng sông trôi tấp mùa thương cũ
Sống lại trăng vàng soi bóng đêm.

Em có thấy bên dòng lịch sử
Máu tiên nhân đẫm ướt sơn hà
Đề đòi lấy miền Nam khai phá
Trong cuộc trường chinh lẫm phong ba.

Thì anh còn thương quê hương anh
Thương chuyện trăm năm của chúng mình
Ngày ấy khi tàn cơn binh lửa
Ta về dựng lại địa đàn xanh.

Đề hồn anh gửi qua Dương Tử
Neo bóng thuyền xuôi sóng Động Đình
Và em mùa cưới như hoa nở
Pháo đỏ giăng giăng chuyện chúng mình.

Mùa ngưng bắn 1973

VỀ PHONG ĐIỀN

Ở đó ngày xưa cũng thật buồn
Mấy năm mùa lá đã phai hương
Và bông lúa chín vàng mơ ước
Biết có còn không để nhớ thương?

Thu đến Trà Niên say giấc ngủ
Qua cầu bước nhỏ dáng xanh xao
Đường xưa thơm ngát mùi bông bưởi
Có chút hương yêu của thuở nào?

Bây giờ Cầu Nhiêm có suy tư
Ngày đó mù sa mơ ước gì?
Một thoáng hồn anh chìm gió bụi
Mắt em buồn như tiễn xuân đi.

Phong Điền có mấy dòng nước ngược
Là mấy tình yêu anh gửi em
Năm tháng còn neo tìm bến đỗ
Thì anh còn mộng bóng thuyền quyên.

Anh về Phong Điền về Vàm Nhon
Qua ngã Cái Răng để nỗi buồn
Bằng chuyến xe lam chiều nắng hạ
Ân tình như sống lại dòng sông.

Cho lá sầu riêng đón bước chân
Vườn xưa rộ nở dáng thanh bình
Lúa mới trĩu cành hương vị cũ
Tiếng hò lồng lộng dưới trăng thanh.

Phong Điền Vàm Xáng và Xà No
Đường đất còn thương thuở học trò
Em đẹp như ngày anh mới đến
Bà ba áo trắng nét nhà quê.

Tháng 7-1973
Nhật báo TIA SÁNG 1974

AN BÌNH VÀ TÓC NỘI

Ta trở lại dòng sông xưa hiu quạnh
Bóng cau già vàng úa đứng bơ vơ
Ôi quê hương một thời thơ ấu cũ
Tiếng sáo điều ôm ấp những mộng mơ.

Giờ còn đó mái tranh nương bóng khói
Tiếng trống trường vang lớp học ngày xưa
Mà kỷ niệm như mây trời phiêu lãng
Theo nội về uơm trái đắng tiễn đưa.

Ta nhớ quá con đường quê đất đỏ
Bìm bịp kêu con nước lớn về xuôi
Tóc nội trắng dải dầu vì sương gió
Thuở cơ hàn ta thương nhớ khôn nguôi.

Giờ nội đã ngàn năm yên giấc ngủ
Nắng An Bình sương khói vẫn mù khơi
Con nước lớn đưa đò về Ngã Bảy
Ôi cuộc đời nội không có lấy ngày vui.

*Tuần báo Tuổi Ngọc 1973
Thời Đại Miền Nam 10-3-1973*

NẾU MAI CÓ HÒA BÌNH

Mùa xuân rồi cũng sẽ về
Anh ngòi nhớ chuyện gươm thè dưới trăng
Mùa đông chết thật âm thầm
Máu xương thối đã xếp hàng niềm tin.

Rồi mai đất nước thanh bình
Làm sao kể hết nỗi mừng đây em?
Quê hương trôi hết muôn phiến
Bạn anh từ chôn Trĩ Thiên lại về.

Tình người đã thoát cơn mê
Ừ thôi hãy ngủ yên bề cỏ xanh
Để chim hót ở trên cành
Để mùa xuân mới trong lành trên môi.

Việt Nam hai tiếng ngọt lời
Đồng khô cỏ cháy đâu rồi đạn bom
Anh đưa em trở về cồn
Mơ làm đám cưới... ngày còn trẻ thơ.

Báo Thời Đại Miền Nam 2/3/1973

ÁO TRẮNG TÌNH THƠ

Giờ kỷ niệm đã rời xa mãi mãi
Bao tháng ngày hoa mộng của ngày xưa
Mà em ơi! trường xưa sao trống trải
Hàng phượng buồn lá rũ khóc thành thơ.

Rồi mai một ai về ngang đại lộ
Qua Hòa Bình để trở lại trường Phan
Cho tôi gửi tâm tình ngày xưa cũ
Ngắm áo dài ở cuối dãy hành lang.

Trống trường vang trong những giờ tan học
Đúng ngọ về anh qua cổng trường em
Tà áo xinh em cười nghiêng mái tóc
Che nón nhìn, anh ngỡ ngẩn lòng thêm.

Ngô Quyền ơi! con đường anh gọi mãi
Bao tháng ngày áo trắng của mộng mơ
Có ngờ đâu mùa vui không trở lại
Khúc nhạc buồn ai đó đứng làm thơ?

Trường xưa đó vẫn nằm trong tim óc
Trường em đây cách mấy dặm quan hà
Phan Đoàn* ơi! mưa buồn giăng phố hạ
Mối tình đầu cũng chấp cánh bay xa.

Hoa phượng đỏ ru hồn anh thương nhớ
Tiếng ve sầu trời khúc nhạc buồn tênh
Ơi trường xưa anh lặng nhìn bờ ngõ
Một nỗi buồn, ngỡ ngác khoảng trời riêng.

Và từ đó qua rồi mùa thi cũ
Bạn bè xưa giờ anh biết đâu tìm
Này em hồi tình yêu nào ru ngủ
Mưa thu về đã biến biệt cánh chim.

Bạn bè anh có thằng mang áo lính
Qua hạ Lào đi đánh trận miền xa
Và có đứa ngày về không trọn vẹn
Cổ áo quan đã trả nợ sơn hà.

Em có biết hạ về trong nuôi tiếc
Mùa thi nào anh xa hẳn trường xưa
Mà em ơi! tình mình sao cay nghiệt
Lỡ chuyến đò anh đứng khóc trong mưa.

Mai một ai về ngang Phan Thanh Giản
Qua trường Đoàn ngắm áo trắng nhẹ bay
Cho tôi gửi tình yêu thời hoa bướm
Bên mái trường bao kỷ niệm không phai.

Mùa thu 1972

*Trường Phan Thanh Giản, Đoàn Thị Điểm Cần Thơ

BÀI THƠ BẠC TÌNH

Tôi trở lại sống đời bên lối cũ
Thương tháng ngày đá sỏi của ngày xưa
Em xa lạ như chưa lần gặp mặt
Tôi hững hờ đi trọn một mùa mưa.

Bởi là em không còn trong bến mộng
Tôi ngỡ ngang nhìn xác phượng vàng rơi
Xin gửi lại tình tôi thời hoa bướm
Viết thư tình trên giấy trắng mộng mơ.

Em bây giờ mù tăm nơi xứ lạ
Tôi tạt nguyên ôm áp môi tình điên
Không trách ai, đời bạc tình đen tôi
Chén rượu cay quên hết nỗi ưu phiền.

Đêm nay ngủ sao nằm hoài vẫn thức
Hắt hiu đèn say giấc mộng mưa thu
Đời quạnh quẽ, con tim còn ứa máu
Gởi kẻ bạc tình một nửa trái tim hư.

Tôi sẽ mất bên dòng sông thơ dại
Đời trầm luân không thấy lối đi về
Em hãy sống đường trần đầy cạm bẫy
Ôi kẻ bạc tình đã giết chết đời tôi.

BÀI THƠ HÔN ĐÁ

Tai nghiêng nghe lại tình người
Chút dư hương cũ qua đời ăn năn
Tai nghiêng nghe mảnh trăng buồn
Trôi qua tiền kiếp úa vàng môi hôn.

Tình tôi, một thoáng hương trầm
Mà phân vân mãi nhiều năm lụy phiền
Lối xưa nào vết chân chim
Sao tà huy xuống bên hiên trúc vàng?

Người trong cổ tháp hoàng hôn
Có nghe đá vỡ mộng vàng trăm năm?
Tôi còn chút nhớ băng khuâng
Thềm hôn môi đá thì thâm giọt sương.

Gởi người một thuở trầm luân
Tóc thơm đã rũ nỗi buồn trong tôi.
Quần quanh ghé nhớ ai ngồi
Mà hương xưa cũ bồi hồi khôn nguôi.

Tai nghiêng nghe đá ngậm ngùi
Tôi trông cuối trạm - thấy người mù sương
Gởi em chút nắng vàng son
Trái tim đá cũng thơm nồng nụ hôn.

1974

THƯƠNG NGƯỜI NĂM XƯA

Ngó ra thấy áo xưa vàng
Guộc khua sỏi mộng ngỡ nàng về thôi
Ngó ra thấy áo lưng trời
Phát phơ mưa nhỏ một đời tôi đau.

Gởi em cũng một bài thơ
Thương người năm cũ mất nhau lâu rồi
Phượng xưa lại nở hoa đời
Riêng tôi ấp ủ yêu người năm xưa.

Tạp chí VĂN HỌC 1974
Chủ đề Vụ án trích thơ Hàn Mặc Tử

HƯƠNG XƯA

Mai này phượng sẽ về trời
Áo xưa mực tím trả đời cho nhau
Mai này tóc phượng phai mau
Cây xanh xanh lá ngả màu tà huy.

Xưa em áo trắng xuân thì
Xưa tôi yêu mái tóc thề em bay
Bây giờ phượng đã về trời
Còn tôi yêu mãi một người năm xưa.

Tạp chí VĂN HỌC 1974
Chủ đề Vụ án trích thơ Hàn Mặc Tử

BÊN DÒNG THẠCH HÃN

Ta trở lại sau ngày ngưng tiếng súng
Quảng Trị ơi! thành phố đã hoang tàn
Hàng kềm gai trơ mình trong nắng quái
Bụi mù trời giăng kín cả La Vang.

Kia Thạch Hãn! dòng sông đầy thương tích
Bao năm rồi dấu vết của đao binh
Ta bùi ngùi nhìn cây trơ cành cọc
Mà thương hoài cho đất nước điêu linh.

Em có thấy nhịp cầu xưa đã gãy
Mấy nhịp cầu là mấy nhịp tha hương
Biết bao giờ nối liền bờ nam bắc
Hay vẫn là dòng nước ngược mù sương?

Đây địa điểm tù binh người trao trả
Ta mong chờ tìm được bóng người quen
Bạn bè ta có thằng còn thằng mất
Bởi vô tình súng đạn chẳng quan tâm.

Em thấy không trên Cổ Thành quanh quẽ
Tiếng chim kêu ngơ ngác gọi tìm nhau
Ta đứng đợi bóng ai qua đầu núi
Mây Trường Sơn trôi dạt tự phương nào.

Ta sẽ về bên mái nhà ấu thơ
Nằm im nghe bên võng mẹ ầu ơ
Mùa xuân về sớm trên quê hương ấy
Có pháo hồng cùng tiếng khóc trẻ thơ

Mùa ngưng bắn 25/2/1973

BIỂN XƯA

Ngàn xa chim vỗ cánh về
Qua vùng biển rộng dài lê thê dài
Mù sương ảm nét trang đài
Mang tình yêu cũ năm dài tiêu hao.

Ru tình yêu ngủ trên cao
Ngút ngàn ánh mắt nghe lao xao buồn
Nhìn con nước nhỏ xuôi nguồn
Kia mờ nhân ảnh xoáy dòng cuồng lưu.

Lỡ mang kiếp sống tội tù
Ra đi từ độ mây mù mông lung
Tiễn đưa chân bước ngại ngừng
Thôi em đừng khóc nhớ vùng biển xưa.

Tuần báo PHỤ NỮ THỜI BÁO 18/01/1970

BỤI VÀNG

Thu đưa tôi xuống đời trần
Hứng bao nhiêu bụi cát vàng dấu xưa
Thu đi trời bỗng bay mưa
Có tôi theo dấu em vừa đi qua.

Tôi về nghe gió thu xa
Bay đi trên núi mộng là chiêm bao
Tôi nghe như thể tình đầu
Theo em như bóng trăng sầu ngàn năm.

Có tôi đứng giữa hồng trần
Đón em trong dấu xe lằm lũi qua
Nhìn nhau trong bóng mây xưa
Có nhau ngày cũ đời chưa bụi vàng.

CẦN THƠ CÓ NHỮNG NGÀY MƯA

Mưa trở về trong tiếng gọi buồn
Nắng vàng tan tác ngủ bên sông
Cần Thơ có những ngày mưa đến
Bóng nước bay bay chợt rời lòng.

Anh đến Cần Thơ trong kiếp sống
Mơ người con gái bến Ninh Kiều
Bên kia đò chuyễn mình qua bến
Có khói chiều vương tóc người yêu.

Xóm Chài cũng khuất sau mưa bụi
Những ngọn cau già ướm lá non
Anh đứng nhìn mưa buồn phố thị
Giờ lấy lớp học chắc còn vương.

Em về áo trắng có buồn không?
Mưa vẫn còn bay ướt má hồng
Bùn đất thương bàn chân bé nhỏ
Con đường sao ngủ lá sâu đông?

Cần Thơ có những ngày mưa bay
Là bóng em còn lại tháng ngày
Đường về chắc là buồn muôn thuở
Như cuộc đời này anh trắng tay.

Buổi sáng anh về qua đại học
Thở dài anh nói có ngày xưa
Mùa mưa lại đến nào ai biết
Bên mái trường em anh tiễn đưa.

CHIỀU MƯA NGHE HÁT LẠI BÀI THƠ CŨ

**Nhớ bài Chiều của Hồ Dzếnh
Dương Thiệu Tước phổ nhạc
tựa Màu cây trong khói*

Chiều mưa nghe hát lại bài thơ cũ
Ai có hay người thương sợi khói quê nhà
Chút nắng như vương trên đôi xanh heo hút
Chỉ thấy cây rừng phong tỏa mưa sa.

Lòng như đôi đường chim bay năm ngoái
Quên mất lối về lá nhớ xôn xao
Những chiều mưa âm thầm hơn giấc ngủ
Người đâu hay hoa rơi rụng ven cầu.

Người có thấy màu cây vương khói thuốc
Nhớ nhà nhớ nhà ai nhớ hơn ta?
Trông lại núi rừng một đời vẫn thức
Người ngàn sau còn nhớ một bài thơ.

CHIỀU Ở TRƯỜNG SƯ PHẠM

Nắng lên tóc ươm vàng cây cỏ úa
Bụi mù trời quyện tà áo tung bay
Anh ở lại-chiều lên-trường sư phạm
Ngõ hòm xưa vương vãn dấu chân nai.

Trông mỗi mắt người đâu là người cũ
Mà băng khuâng trên lối cỏ điêu tàn
Chút hơi thở thơm nồng mùi mực giấy
Đã thoảng tan trong gió bụi chiều đông.

Mây trắng lấm về đâu cho anh gửi
Chút nỗi niềm quẩn quít mãi người xưa
Chỉ còn anh ôm hoài bao ảo vọng
Mà không hay trời đất đã sang mùa.

CHỨNG TÍCH

Em đi phố thị ngậm ngùi
Đường hoang nắng cũng bồi hồi xanh xao
Tiền đưa mộng ước ban đầu
Về đây góp nhặt khổ đau một mình.

Thôi xa lác một bóng hình
Bên bờ ảo mộng chút tình ngây thơ
Ngàn năm đã lỡ duyên thề
Thôi em ngựa đã quên về lối xưa.

Nhật báo TIN SÁNG 15/11/1972

CHÚT NGẬM NGÙI XƯA

Gửi em một chút hương nồng
Áo xưa lã lắc môi hồng hoa thơm
Nửa đêm lá ngậm hồn sương
Em thân cỏ úa ta mòn gót đau.

Tóc thề một thuở hư hao
Em rung mắt lệ cúi đầu xe qua
Thương em một giấc phù hoa
Hồn ta rong ruổi như là trăng phai.

Đầu ghềnh nắng quái vòng bay
Nghiêng triền núi lở miệt hoài tà huy
Sao ta thoáng khóc ngậm ngùi
Như con chim nhỏ ngủ vùi giấc mê.

Em như chiếc lá quay về
Đầu phơ phơ bạc - suốt đời còn đau.

Tạp chí VĂN HỌC 1974

Chủ đề Thi ca đấu tranh chống áp bức.

CÓ NHỮNG MÙA XUÂN CHIM ĐÔI XỨ

Xa lắm thời gian như trốn chạy
Anh về chưa hẳn đã mùa xuân
Sao thấy hoa vàng rơi trước ngõ
Ngỡ là trong mộng chợt băng khuâng.

Như ngày anh bỏ trường xưa cũ
Đi mãi không về theo cánh chim
Khắp bốn phương trời mây trắng gọi
Chưa lần nghe máu trở về tim.

Hồn như lạc giữa trời sa mạc
Suốt tháng quanh năm thấy cát vàng
Xa lắm em về làm ốc đảo
Ngập ngừng trôi dạt giắc hồng hoang.

Có những mùa xuân chim đôi xứ
Trở về nghe lá rụng bên sân
Chiều nghiêng tóc cũ vàng trong nắng
Ôi lá vô tư ủ mộ phần.

Gọi nắng về trên cành hoa cũ
Nghe trái sầu đau rụng xuống đời
Góp lấy ngày xưa, mù tiếng gọi
Trông chừng vô vọng lắm tình ơi.

Mới hay cảnh cũ xa người cũ
Chút hồn thu thảo mất từ lâu
Núi dựng còn mây sầu quá nửa
U hoài bóng nhỏ biết về đâu?

Đẽ thấy một trời mơ ước cũ
Theo cánh chim về trong chiêm bao
Sương khói mịt mờ đường sơn cước
Ôi người trong mộng chợt xanh xao.

Có những mùa xuân chim đôi xứ
Nghe chùng hoa rụng nụ phai hương
Bạc trắng mái đầu hồn chợt tỉnh
Mới hay lạc mất dấu thiên đường.

*Đăng trên tạp chí Khởi Nguyên 4

Hội Việt Hán

Trường Đại học Sư phạm Cần Thơ

CỬA TỬ SINH

Ở đời ta đang sống
Mưa sầu bay trăm năm
Ở đời ta một bóng
Thui thui cùng tháng năm.

Ta, nửa đời gian nan
Vai mang niềm khổ nạn
Ta, nửa đời gian truân
Thân mang nhiều vết chém.

Em tiên thân quý dữ
Tội lỗi này ta mang
Em tiên thân ma sứ
Khổ nạn người, ta mang.

Năm năm tình rong ruổi
Đường trần gian tận cùng
Tử sinh môn ngã chúi
Tử thân cười nhẹ răng.

Ta cuồng thân hứng đỡ
Lãnh ngọt vết dao trần
Tim đau bùng ngực nhỏ
Lệ úa, sầu rung rung.

Ăn một bát cháo lú
Chưa tỉnh cơn mê đầy
Ngùi ngùi như lạc ngựa
Ngậm cầm qua sông dài.

Tình, một thời lặn độn
Địa ngục, còn lông bông
Sao lòng đầy mây trắng
Thánh thiện cười bao dung.

Mù mù đi không tới
Mờ mờ lạnh thấu trời
Phía trước là tuyết lộ
Sau lưng là ma người.

Mê hà mây khói dăng
Trùng trùng cơn mộng dữ
Ta đã trót phân thân
Cửa tử sinh rộng mở.

(Tập Thơ HOA XUA)

CÓ NHỮNG MÙA ĐÔNG

Đêm đối gió, nghe trời lên giông bão
Lạnh trong lòng hay lạnh của mùa đông
Trơ bóng dáng cành cây khô củi mục
Đường phượng xưa dẫm nát trái tim hồng.

Tôi đứng gọi người tình trong mộng cũ
Chút hương thừa lãng đẵng quyện hồn sương
Em xa lắm bên bờ sông cổ tích
Tiếng sóng ngầm bủa kín cả đầu chân.

Tôi chẳng biết trời mùa đông ngày đó
Bay biệt mù về biển cả mù khơi
Hay trở lại hồn tôi thành gió bắc
Thổi vào tim nghe buốt giá hình hài.

Đời như thể đi hoài không nơi nghỉ
Hết cả đời ai biết phải làm sao?
Tóc nhuộm bạc qua rồi thời son trẻ
Tay đơn cô nhìn hoa rụng bên cầu.

Có những mùa đông thềm ngói trước ngõ
Gió heo may lùa nhẹ tóc sương pha
Nghe ngày tháng rơi dần qua song cửa
Đường chim di chưa tới đã mù lò.

CUỐI NĂM NHỚ THỜI YÊU EM

Thương em tôi có một đời
Lá xanh cây đỏ ngủ ngủ mơ phai
Bên rừng chim hót trong mây
Mù che tuổi đại còn bay rợp trời.

Xưa tôi phố nhỏ mưa đời
Nhớ em tóc xõa môi cười thâm niên
Ừ sao tôi thấy cửa viên
Bức thư tình rớt dưới hiên lá đầy.

Thương em sâu quá bờ vai
Tròn mưa thấm áo lạnh dài đêm qua
Phất phơ sợi khói quê nhà
Theo tôi dỗi bóng trắng tà huy bay.

Trước thềm năm ngoái đêm nay
Trái tim tôi có sông đầy nước trôi
Thương em quá đổi bụi người
Sầu trăm năm nhớ một thời yêu nhau.

DÒNG SÔNG NGÃ BẢY

Anh đi Cái Tắc về Long Thạnh
Nghe gió ngàn xưa chợt thổi lên
Xe qua Cầu Trắng buồn muôn thuở
Cũng mấy hàng cây cuốn nỗi niềm.

Rồi cũng một lần xe đỗ bến
Anh về Phụng Hiệp dựng ngày mơ
Chuông vọng giáo đường bay băng lãng
Anh nghe hồn chết tự bao giờ.

Từ bốn phương trời con nước đến
Tạo dòng ngã bảy đất còn xanh
Như ước mơ ngày anh mới lớn
Bao năm xây mộng mãi chưa thành.

Trên gác anh nhìn ra bảy ngã
Lục bình trôi sẽ đạt về đâu?
Như tình anh khắc trên đường phố
Biết có sau này phai rất mau?

Thì em một lần nghe anh nói
Dù mộng không tròn cũng thế thôi
Anh sẽ ra đi sầu viễn khách
Từng đêm ru giấc ngủ ngậm ngùi.

Như nước xa nguồn sông ngã bảy
Con tàu tách bến sẽ về đâu?
Như tình ta cùng chia nhiều lối
Chờ đợi nhau cũng đến bạc đầu.

ĐÊM THÁNH

Đêm xa mộng xuống hàng hàng
Sầu như lớp lớp rụng vàng hiên tây
Em về gió phủ tóc mây
Chân thon nhỏ dẫm một ngày đã quên.

Đèn treo cột nhớ mù đêm
Tôi chao áo xuống sương mềm ướt thân
Em đôi mắt nhớ hai hàng
Long lanh, tôi thấy lệ tràn như mưa.

Mùa thơm lá chết ngày xưa
Đất đêm qua bỗng ngậm mưa về nguồn
Mà thôi tôi biết gì hơn
Vi em cửa mộng đã vờn thiên thu.

Giáng sinh 1974

Tạp chí VĂN HỌC 1974

Chủ đề Hàn Mặc Tử:

Trăng và Thượng đế

EM VÀ MÙA XUÂN

Thưa em lá đỏ cây vàng
Cuối năm trời đất nhớ nàng như tôi
Xưa em áo lộng một trời
Tóc thơm năm cũ qua đời bao năm.

Thương em một thuở bụi lằm
Ngàn sau còn thoảng dấu trầm hương xưa
Có tôi nắng sớm chiều mưa
Theo em mà ngỡ như vừa hôm qua.

Tàn đêm cây lá ngủ mơ
Sao tôi còn thức như chờ năm sang
Thâu canh chỉ thấy trăng vàng
Như cùng tôi đợi bước nàng trong sương.

EM MUÔN ĐỜI THÁNH THỂ

Em muôn đời thánh thể
Bên tiếng hát hồng hoang
Mặt trời xưa đỏ rực
Bay qua hồn mênh mang

Ta thương đời du mục
Nên tháng ngày nổi trôi
Đêm ru lời Do Thái
Yêu em suốt một đời.

Em muôn đời thánh thể
Gió reo mừng liên hoan
Ôi đất trời cát bụi
Ta suốt đời lang thang.

Ta xa nhau ngàn dặm
Em ngủ trong rừng già
Chiều âm u tiếng gọi
Gió thổi lừa thịt da.

Em muôn đời thánh thể
Trên đỉnh cao phiêu bồng
Đêm nhìn trời tinh tú
Sáng rợp ngời hoa đặng.

Ta nhìn sao lạc lõng
Bay xa títt trần gian
Xanh hồn qua quỹ đạo
Suốt một mùa mê man.

Em muôn đời thánh thể
Bên vực hồng ái ân
Ta qua đời rất vội
Rong rêu đá vô phần.

GỬI EM... GỬI MỘT BÀI THƠ

Nắng chao nắng tắt ngậm ngùi
Người về người cũng khôn nguôi nỗi buồn
Lá vàng lá đỏ bay tuôn
Mưa lên mưa xuống mưa luôn qua tim.

Đường xưa đường mất chân chim
Tôi trông tôi đợi lá nghiêng nắng vàng
Mây bay mây rẽ hai hàng
Mắt em mắt có lệ tràn như mưa?

Gửi em gửi một bài thơ
Áo xưa áo trắng phát phơ một đời
Trắng khuya trắng rụng xuống đời
Tôi ngồi tôi ngủ như người mộng du.

Trăm năm trăm tuổi đời mù
Yêu em yêu chết mai dù mắt nhau
Em xưa em có tình đầu
Tôi xưa tôi rụng trái sầu trong tim.

Xuân 1975

HÀNG HÀNG PHƯỢNG XƯA

Anh về theo mộng Từ Lang
Non cao mất dấu địa đàng ngày xưa
Anh về trong một chiều mưa
Trông tin một chuyến tàu chưa trở về.

Anh về ngủ vội trong mê
Sợ thiên đường cũ theo thề nguyên bay
Anh về mới thấy đêm nay
Con tim đánh mất đường đầy phượng xưa.

1974

LỆ NGỌC

Lối xưa nắng tóc rồi bờ
Áo trinh nguyên lộng hương đời thương yêu
Lá bay đưa tiễn chân người
Nghe em sỏi đá cũng cười mỉa mai.

Từ tình thoát khỏi tầm tay
Tôi đan díu mãi tháng ngày cô đơn
Từ qua trũng tối chập chờn
Tôi cười man dại ai còn thương tôi.

Từ đây xa dấu chân người
Mộng mơ trao trả trong đời ban sơ
Từ hai nét mặt dại khờ
Ngựa hoang rong ruổi xa mờ dấu chân.

Đăng trên Thời Đại Mới

4/11/1970

HỒ LY

Anh về chim gọi dũ
Cửa mê hà mở toang
Trên cành nhiều bóng cú
Dưới chân đầy hồ mang.

Bàn tay đời đứt ngọt
Ngực cấm đầy mũi tên
Bẻ gãy cành phúc lộc
Ngậm ngải, còn yêu em.

Anh về nghe gió thổi
Rợn người lạnh buốt tim
Em từ đâu mà tới
Phải là hồ ly tinh?

KHÓC NGỌC ẪN

**Nhớ Hồ Ngọc Ẩn, nhà thơ
chết trẻ trong trận Pleiku*

Ẩn ơi! mây đã đi rồi
Sâu man mác khóc cuộc đời bạc đen
Ngày về mây đã nằm yên
Mồ sâu mầy bước qua miền hoang vu
Rồi thôi mộng cũng say như
Hồn thơ phiêu dạt cõi mù sương xưa
Bạn bè dăm đứa tiễn đưa
Ơi Ngọc Dung* hỡi xé trưa nắng tà
Kia mồ huyết lạnh tha ma
Rồi năm tháng cũng phôi pha hận lòng.

*Nhật báo Việt Nam
17/11/1972*

---

*Một bút danh của Ngọc Ẩn

HOA TRÊN MÔI CHƯA NỠ NỤ CƯỜI

Nghe như chim khơi lại nỗi buồn
Khi tình yêu chìm trong ngực tối
Nghe như mây bay trở về nguồn
Thật âm thầm người ơi mệt mỏi.

Ta giăng tay đón nhận cuộc đời
Người giận hờn về trên đỉnh núi
Nghe sương rơi giá lạnh hình hài
Bên dòng đời nhìn nhau lần cuối.

Hoa trên môi chưa nở nụ cười
Đã muộn màng rơi trong nỗi nhớ
Ôi thương đau quặn quít tình người
Em đâu còn khóc thương lệ đá.

Nghe như cây đâm rễ mọc chồi
Vào tình yêu chực chờ tan biến
Ta yêu em yêu cả một đời
Trên bàn tay bao dung thánh thiện.

Ta hôn em tóc xõa lưng trời
Trái tim nồng lên cơn bão tố
Dấu chân chim một thuở lạc loài
Nào hay đâu tình là bể khổ.

HỒN SƯƠNG KHÓI CŨ

**Nhớ Nguyễn Thị Thanh Tâm,
người thơ chết trẻ ở Vĩnh Bình 1973*

Em nằm xuống bên kia bờ tiền sử
Nắng tà huy nghiêng nửa mái tóc thề
Có phải trần gian ngập nhiều cay đắng
Cát bụi muôn trùng mờ mịt hôn mê.
một năm cỏ khâu
Phai hồn thơ cũ
Nửa mảnh tình sầu
Ngàn năm ấp ủ.
Anh viết bài thơ gửi người dưới mộ
Rồi từng đêm mộng dữ gọi linh hồn
Mơ thấy em về bên kia đỉnh núi
Khẽ vẫy tay chào áo quyện ngàn sương.
Em đã về đâu?
Em sắp về đâu?
Cánh hoa rơi giữa biển sâu
Có là kỷ vật cũng màu vàng phai
Gửi em những tiếng thở dài
Trăm năm còn gặp không người tình thơ?

Anh ngủ trong mơ
Em về trong giấc mộng
Ánh mắt ngu ngơ

Chút tình bé nhỏ
Trời bỗng nổi lên ngọn gió thu
Quanh anh sương khói trắng mây mù
Áo ai hiện giữa trời giông tố
Có phải em về trong giấc mơ?
Ôi em ánh mắt đại khờ
Anh đưa tay bắt lấy bờ hư không

Một năm mộ hương
Đầm đầm ngọn cỏ
Ôi ngày xưa đó
Chết giữa vô thường
Nghe như tiếng gọi hồn ma dậy
Trăng lũng trên cành trăng lũng lơ
Gió thét gào khơi từ tiền kiếp
Về đâu em rờ rợn đôi bờ
Mười sáu tuổi trên môi đầy thánh thiện
Có lẽ nào em đã bỏ cuộc chơi
Maria! hồn thơ em còn đó
Bay lang thang giữa những trái tim người

Anh về nghe đất ngậm ngùi
Hồn sương khói cũ chết vùi bóng xưa.

1974

HOA VÀNG THUỞ ẤY

Nghe chùng mai đã trở bông
Vàng rơi lối cũ, thơm nồng áo xưa
Bỏ quên tháng đợi năm chờ
Ngỡ đầu tóc đã bạc phơ một ngày.

Nghe chùng chim hót bên tai
Mới hay én nhỏ đã bày cuộc vui
Cúi đầu tôi chợt ngậm ngùi
Đêm mùa xuân mộng bay hoài trong mê.

Nghe chùng em đã trở về
Áo vàng ru mái tóc thè ngang lưng
Nụ cười ánh mắt bao dung
Đơm trên môi mộng, ngập ngừng lời chim.

Nghe chùng trời đất im lìm
Hoàng mai có thấy trăng tiền kiếp không?
Gởi em một nụ xuân hồng
Nở trên tim đá nghe lòng băng khuâng.

KHI TRÔNG THƯ NGƯỜI CŨ

*Cũng may tôi có một đời
Để đau, để khổ, để ngồi trông thư.*

(DU TỬ LÊ)

Ở đây phố lạnh mưa đời
Xe hun hút xuống đường dài thâu đêm
Trong tôi tháng nhớ ngày quên
Bóng em ngày cũ còn chênh vênh sâu.

Ở đây phố nhỏ mưa mau
Mưa se sợi nhỏ lạnh bờ tóc nhau
Rồi thôi nước chảy ven cầu
Nhiều năm hai đứa hư hao một đời.

Ở đây phố ướt mưa ngùi
Hình như hai đứa... đã già hơn xưa?
Có bao tháng nhớ ngày chờ
Trông thư chẳng biết bao giờ đến nơi?

KHI TRỞ LẠI TRƯỜNG XƯA

Khi ta đi tuổi còn xanh tóc
Áo học trò thơm lá ngát hương
Mùa phượng nở tươi như cánh bướm
Gió bay bay bóng đổ sân trường.

Khi ta về đời còn thêm tuổi
Như nỗi buồn chắt ngát trong tim
Bao kỷ niệm tàn theo xác bướm
Mộng ngày xanh xao xuyên niền riêng.

Khi ta đi người còn vụng dại
Chiếc áo dài thương mái tóc bay
Nắng vội vàng nhẹ hôn bờ má
Ta yêu thầm em đâu có hay.

Khi ta về đường xưa bụi đỏ
Em đã qua mây trắng quê người
Lá phượng còn rụng đầy sân cỏ
Bóng người xưa xa tận phương trời.

Khi ta đi lòng bao thương nhớ
Bên sân trường mái đỏ rêu phong
Hàng phượng im tiếng ve ngái ngủ
Thời gian ơi trôi biệt còn không?

Khi ta về tìm khô hóa đá
Tóc hoa râm chột nhớ thương người
Nắng quái sân trường đầy mộng寐
Có ngày xưa chôn kín tình tôi.

KHI RỜI TRƯỜNG SƯ PHẠM

Rời mai một anh rời trường sư phạm
Ra đời làm tên giáo dạy văn chương
Mở hành trang là linh hồn nứt rạn
Cuốn theo anh những vết tích thiên đường.

Đường phố cũ - ôi em thành phố cũ
Vẫy tay chào bụi xóa dấu chân xưa
Ngỡ lãng quên đời trôi như cánh mộng
Phượng úa tàn trên cành cũ chiều mưa.

Khi anh biết đời đem ngàn gió bão
Kết bụi hồng theo dấu của thời gian
Vây quanh anh chập chùng như sóng bủa
Biết phương nào anh tìm chốn dung thân?

Mai ra đời anh đem theo kỷ niệm
Về quận nghèo đốt ngày tháng trên tay
Khi bên anh mùa xuân còn chưa đến
Cuối phương trời cánh én vẫn mù bay.

Lòng anh đỏ máu tim còn cuộn chảy
Khắp châu thân luân chuyển cả hình hài
Có trái tim xanh - màu xanh của lá
Ươm hồn anh trên cây cỏ sương mai.

Thôi thì em muôn đời là chiếc bóng
Bay muôn trùng trên cánh hạc mây cao
Anh vẫn đi đường trần nhiều nhánh khổ
Đề thương hoài mây xõa tóc lao xao.

Mai ra đời mù tằm ngày tháng cũ
Dạy học trò năm ba chữ thánh hiền
Từ ngày này qua ngày kia ngày nọ
Biết bao giờ anh hiểu được đây em?

Mai xa lắc người yêu ơi ngày đó
Anh gọi theo cánh phượng nở muôn màng
Trên lối cũ nghe lời than đá cuội
Xoáy vào hồn từng hơi thở mệnh mang

Anh sẽ đếm mùa xuân trên vai áo
Cánh tay gầy nổi bật những gân xanh
Lòng cạn khô như rừng chim xa tổ
Gió mưa về rơi như lệ long lanh.

Mai ra đời anh làm tên giáo trẻ
Nhìn lũ học trò áo trắng quần xanh
Mà chợt nhớ cho thời xưa cút bắt
Có em anh và giấc mộng không thành.

Mai xa lác thời gian đầy cát bụi
Anh biết tìm đâu lứa tuổi xuân thì
Khi lá phượng rơi đầy trên lối cũ
Thật âm thầm như bóng dáng tà huy.

Để em biết suốt đời anh say mộng
Thương áo học trò giấy mực vàng phai
Để em khóc khi đời anh trôi nổi
Trên đường đời anh vẫn trắng đôi tay.

(Tập Thơ HOA XUA)

LÁ CỎ NGÀY XƯA

Mừng em lá cỏ còn xanh
Dấu chân chim mộng ngủ quanh đường về
Tơ trời giăng lối u mê
Mù sương dạt mái tóc thề lạnh căm.

Mừng em lá cỏ trăm năm
Hồn tôi phút chốc chột nằm dưới sương
Trên tay nhánh nhớ tình buồn
Roi bao nhiêu mộng xuống vườn ái ân.

Mừng em lá cỏ ăn năn
Vuốt ve bước nhỏ thì thầm dưới hoa
Tôi về ngắm giọt mưa sa
Ngỡ là nước mắt tình ta muộn màng.

LABORATOIRE, VÀ MƯA

*Bài cho LTTT

Một chuyện tình phải quên đi.

1. Khi anh nhìn thấy

Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
sau khung kính nhỏ

Những ô vuông trắng màu thủy tinh
bắt đầu cho cuộc đời mới

Anh mới biết rằng chỉ có thời gian
mới làm cho em hiểu được anh

Một trái tim nồng nàn hơi thở, đập từng
nhịp yêu thương khi cửa vườn xuân
còn e ấp

Những giọt mưa đầu mùa lên men
đất ẩm.

2. Khi anh nhìn thấy
Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
sau khung kính nhỏ
Ở laboratoire
Những petrie, những pipette, những
arlenmeyer
để thực hành một bài học mới
Anh mới băng khuâng nhớ con đường hàng
sao gầy guộc
chắc ừ rồi khi chưa thấy em về
Những giọt lệ long lanh nhuốm đầy trên thân lá
nhỏ xuống đời anh kết tinh thành những trái đắng.

3.Khi anh nhìn thấy

Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
sau khung kính nhỏ
Anh mới biết mùa mưa đã trở về
Trở về trong tận cùng trí não - đập mạnh vào
bộ óc mê si của anh,tan tành thành từng khối
Anh mới biết mình sắp nổi cơn điên
Để trở về trong giấc mơ huyền hoặc
Chỉ có em và anh. Ngày xưa dưới sân trường.

4.Khi anh nhìn thấy

Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
sau khung kính nhỏ
Anh mới chợt nhớ chuyến xe đò liên tỉnh nối liền
Cần Thơ-An Giang 64 cây số ngàn dài hun hút
Ở cuối con đường mắt em còn nhìn theo, buồn
đắm những hạt mưa
Sắp rơi xuống hồn anh đắm ùa máu đỏ
Khi em quay đi là lúc anh trở về, níu kéo lại
những kỷ niệm đã qua trong cơn
mê sáng

5. Khi anh nhìn thấy

Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ
sau khung kính nhỏ

Anh khẽ thở dài

Tóc anh đã bạc, râu anh đã rậm, cuộc đời sắp già,
sắp tắt như những buổi học buồn tẻ ở giảng
đường 3

khu văn hóa, hoặc ở giảng đường Kawatora
khu Cái Răng

Áo blouse lủng lỗ chỗ những vết phá của acid,
của baz,

Sao giống trái tim anh không còn nguyên vẹn?

6. Khi anh nhìn thấy

Những hạt mưa đầu tiên bay mù mờ

Sau khung kính nhỏ

Mặt mừng đất trời, xóa mắt đường về

Rồi em sẽ về đâu? Rồi anh sẽ về đâu?

Hỡi em! Trái tim nhỏ ngày xưa.

1974

---

*Tựa cũ “MƯA Ở PHÒNG LABORATOIRE”

*Đăng trên tạp chí Xuân Hóa Học 1974 ĐHKH Cần Thơ.

*Tác giả đang học năm 2 ĐHKHCT

LÒNG ANH BẢO NHỎ

Lòng anh bảo nhỏ
Một thuở yêu người
Tình xanh ai nhớ
E ấp môi cười
Cây như trốn gió
Trao em hoa đời.

Tươi hơn sách vở
Những lá thư tình
Gió mơn man ngỏ
Anh đã yêu nàng
Mưa sa ngọn cỏ
Hôn nhau vội vàng.

Lòng anh bảo nhỏ
Thôi cũng ngậm ngùi
Hoa xưa nở ngỡ
Héo chết môi cười
Người yêu nhỏ nhỏ
Đã lỡ duyên đời.

Cây xanh lá đỏ
Áo trắng học trò
Năm năm qua đó
Đâu người tình thơ
Ngùi thương mộng vỡ
Anh khóc bao giờ!

1975

LONG ĐONG TUỔI NGỘ

Có lẽ ta sinh nhằm tuổi ngộ
Nên trời đày số phận long đong
Mấy trăm nẻo cũ vàng phai lá
Cứ rụng rơi hoài em biết không?

Em ơi nào thấy chân trời cũ
Chỉ thấy núi rừng và biển khơi
Ngút nắng lưng còng chân trốn gió
Chạy hoài chưa đủ đã tàn hơi.

Như ta suốt đời là vó ngựa
Lông bờm dựng gáy hí đường xa
Biết đến bao giờ chân mỏi mệt
Khi đời ta gió bụi giang hồ.

LÚC ANH MẮT

1*

Lúc anh mắt không còn gì để nói
Một bàn tay có ngón dài ngón ngắn
Năm xuôi theo bờ ngực
Cửa đời anh đã khép
Ánh mắt làm chết lòng người
Không làm anh rung động
Ai cũng qua một lần sinh tử
Em cùng đừng buồn làm chi
Như mẹ cha từng nhìn anh nghi ngại
Một thằng du tử
Yêu chi cho khổ cả đời.

2*

Lúc anh mắt không còn gì để khóc
Dù một lời yêu em
Sao nhiều năm mắt thờ
Con đường xa không làm anh mệt mỏi
Anh sợ lòng mẹ cha
Là đò ngang cách trở
Ta không thể bắt hiểu
Mà bỏ đi thật xa.

3*

Lúc anh mắt không còn gì để nhớ
Nắng sẽ buồn và mây sẽ ngừng bay
Đêm ngủ bên cơn trùng, đất cát
Linh hồn lại về bên em
Trong giấc ngủ bình yên ấy
Có trái tim xanh-màu xanh của lá

4*

Lúc anh mắt không còn gì để khô
Bởi vì anh chối bỏ thiên đàng
Bỏ quên trách nhiệm chúa đã giao
Khi anh trở về
Cửa nhà thờ khép kín
Gác chuông không còn vang
Quý sa tăng đứng đợi
Đón anh, hai bàn tay rộng mở
Như đã lâu lắm rồi
Từ khi em chối bỏ.

VỀ YÊU HOA PHƯỢNG

Em theo tôi xuống đời trần
Để thương cát bụi để thương cát vàng
Ngày xưa mộng thật mênh mang
Tôi yêu tóc phượng lá hàng hàng xanh.

Có em dấu nhỏ loanh quanh
Tim tôi chọt mở đã thành tương tư
Mùa thu rồi lại mùa thu
Năm năm lá xuống ngây thơ cũng về.

Ngày xưa áo trắng tóc thề
Ngày sau ai biết cơn mê đã tàn
Ngày xưa áo phượng mang mang
Ngày nay tôi lại lang thang một mình.

28/8/1974

NHỮNG BÀI THƠ NGẮN

VỀ YÊU HOA PHƯỢNG

Ta về nhặt cánh phượng hồng
Nghe trần thờ mãi một dòng máu tim
Cạn nguồn sỏi đá nằm im
Dãy hành lang cũ cũng tìm lãng quên.

MÙA TRĂNG

Đợi người biết đã bao năm
Mùa trăng đã ngủ trên đằm gió sương
Mưa thu lá rụng ven đường
Nghe xao xác tiếng tình nương thuở nào.

NỖI LÒNG

Ừ em định mệnh an bày
Thì xin hãy cố đọ đày chúng ta
Anh đi làm kẻ xa nhà
Sống trên đất lạ cho qua cuộc đời.

KỶ VẬT

Còn gì cho kiếp mai sau
Em nghe ta kể niềm đau sự tình
Dù mai vỡ mộng điêu linh
Trần gian còn đọng bóng hình cố nhân.

HƯ KHÔNG

Trở về ôm khoảng hư không
Ta nghe như thể đã tàn mùa trăng
Trở về dạo khúc tình tang
Ta nghe như thể mùa trăng đã tàn.

THƠ CHO NGƯỜI

Cũng là trong một bài thơ
Gởi em nghe tháng năm mờ mịt trôi
Mai sau chiếc lá về trời
Cho ta xin được một lời yêu em.

THẠCH THẢO

Gót chân ta giẫm sương mù
Bên tai nghe vắng tiếng tù và xưa
Buổi về rừng cũ xác xơ
Như loài cỏ dại còn mơ bóng người.

NGỒ LÀ TỬ THỨC

Trăm năm con vương bụi hồng
Non tiên em hỏi lệ nguồn chảy xuôi
Trắng phau bạc mái đầu rồi
Biết đâu núi cũ trăng rơi xuống trần.

LÒNG TA LÀ TƯƠNG NHƯ

Buổi đi không hẹn ngày về
Trăng treo đầu ngựa còn mê mẩn lòng
Một mình đốt lửa qua truông
Gọi Văn Quân mãi - bóng rừng quạnh hiu.

PHẠM LÃI

Sông Ngô một chuyến sang Tần
Dù trăm năm vẫn một lòng đợi nhau
Nắng phai theo mỗi tình đầu
Là dây định mệnh bắc cầu cách ngăn.

NGÀY QUA LONG HỒ

Sương mai rớt ướt ven đường
Xe qua phố quận nghe buồn vu vơ
Trắng tay ôm lấy bụi mờ
Nắng Long Hồ rớt tình cờ bên vai.

ĐÊM NÀM Ở LONG XUYÊN

Ta chờ tia nắng bình minh
Nhưng chung quanh vẫn âm thình đêm nào
Nằm nghe tầm đạn bay cao
Mắt hỏa châu sáng một màu tương tư.

GHÉ VĨNH LONG THĂM BẠN

Khi về ta ghé Vĩnh Long
Thăm thẳng bạn cũ cho lòng khỏa khuây
Biết mai trong cuộc sống này
Tao đi mây ở - chỉ đày đọa thôi.

VỀ CẦN THƠ

Mai ta trở lại Cần Thơ
Dem theo kỷ niệm ta ngỡ vực ta
Đứng bên kia bắc đọi phà
Dòng Hậu Giang cuốn phù sa vào hồn.

KHI QUA RẠCH SỎI

Xe qua cửa rất vội vàng
Nhìn qua cửa kính ta còn ngẩn ngơ
Bóng ai sương khói dật dờ
Tà huy đổ vội người giờ còn đây?

NGÀY Ở CHÂU ĐỐC

Ta đi mòn gót chân rồi
Đường lên dốc núi còn dài hắt hiu
Ta đi nắng sớm mưa chiều
Đường qua biên giới còn nhiều chông gai.

MÙA XUÂN Ở MỸ THO

Khi ta qua bắc Tiền Giang
Nắng lên trên mái tóc vàng nám khô
Mừng ba ta đến Mỹ Tho
Mùa xuân ở đó bơ vơ một mình.

ĐÊM HƯU CHIẾN Ở CẦN THƠ

Nằm im để tưởng nhớ đời
Đêm hưu chiến có thật dài không em?
Bây giờ ta thức thâu đêm
Nhìn trong quá khứ càng thêm nặng lòng.

MƯA CẦN THƠ - MƯA SÀI GÒN

Mưa về xoa dấu chân người
Trời u ám quá trong đời, anh đi
Mưa Cần Thơ, mưa kinh kỳ
Buồn như thoát khỏi tiếng tỳ bà xưa.

VỀ PHONG ĐIỀN

(Tặng Trần Hòa Nhã)

Mai tao trở lại Phong Điền
Nghe lòng trĩu nặng nỗi niềm xa xưa
Muộn màng chi hồi ngày mưa
Mây như con nước dạt bờ bên nao?

CUỐI MỘNG

Hết thời ta bỏ về non
Để em ở lại trong mòn núi xưa
Ừ thôi tàn cuộc mây mưa
Bấm tay ta biết em vừa sang sông.

PHÙ SINH

Chín tầng chín kiếp mây bay
Cuối cùng ta cũng đầu thai làm người
Trên non ta bỗng giận đời
Cười hăng hắc để cho trời hoảng kinh.

TIỀN KIẾP

Xe lăn cũng thấy mòn đời
Ta nghe như thể ai cười cợt ta
Linh hồn ta bỗng bay xa
Rớt vào địa ngục hay qua thiên đàng?

CHIÊM BAO

Có về trong giấc chiêm bao
Mới nghe trần trở niềm đau sự tình
Chập chờn giấc ngủ hãi kinh
Như sương như khói bóng hình phù vân.

TỰ THÚ

Khi về ta kể em nghe
Mùa hoa trắng nở ước thề bên trướng
Tương tư lá triu ngọn buồn
Cành ngô đồng rụng bên đường chiêm bao.

QUÁ GIANG

Em về mặc áo lụa hồng
Từ lâu ta chợt thấy lòng chớm yêu
Con sông nước chảy đìu hiu
Biết ai đưa đón mà chiu ý em?

MUỐN LÀM BÙI GIÁNG

Thử làm Bùi Giáng một phen
Hồn mơ phách mộng hóa điên chuồn chuồn
Để nghe Britte u buồn
Để nghe Giáng kể mưa nguồn trường ca.

RỪNG CŨ

Gót chân ta giẫm sương mù
Tai nghe như thể tiếng tù và xưa
Buổi về rừng cũ xác xơ
Như loài cỏ dại còn mơ bóng người.

GIỌT NẮNG

Khi qua biển rộng sông dài
Mới hay nắng đã tràn đầy trong mơ
Anh cười trong mộng ngu ngơ
Vì sao ai biết đợi chờ nhau đâu?

VỀ TRỜI

Hãy yên giấc ngủ đi em
Dù ta bỏ cuộc đi tìm đấng cay
Trao em gói mộng đêm dài
Hồn ta chấp cánh để bay về trời.

CHIỀU SƯƠNG

Hương xưa theo gió trở về
Vòn se tóc rối, ai về trong mơ
Chút tình gợi nắng phương xa
Một thời hoa bướm có ta cùng người.

GỢI NẮNG

Bàng hoàng tôi ngắt cụm hoa
Thơm như áo trắng mùa xưa thì thâm
Ngoài hiên nắng quái trầm ngâm
Lối xưa nào biết đưa nàng về đâu?

GỢI NGƯỜI NĂM CŨ

Phút giây ràng buộc linh hồn
Tình tôi đã mỏi chân chôn từ lâu
Năm năm một cõi thơ sầu
Trăm năm cũng chỉ tình đầu tôi mang.

CON SÔNG CÁI SUỐI

Qua đèo sầu chẻ chia hai
Con sông cái suối cũng hoài biệt ly
Áp môi máu rỏ phân kỳ
Mờ như bóng núi còn gì không em?

BÓNG NGƯỜI QUA TRUÔNG

Àm âm cây đổ lá bay
Người qua truông cũ cũng đầy hãi kinh
Chim kêu thảm thiết một mình
Ngựa vang gió bụi tưởng chừng chiêm bao.

LÊN ĐỈNH NON CAO

Nhìn trời nhìn đất quạnh hiu
Ta nghe mỗi mệ trong chiều tóc tang
Bên kia đỉnh núi huy hoàng
Phải chăng là đám phù vân đồ dài.

NHẬP CUỘC

Khi ta bỏ lại phố phường
Làm tên lính thú cho buồn phận ta
Để mai tình có cách xa
Nằm trong địa đạo hát ca một mình.

CÒN LẠI

Ừ thôi mây đã về trời
Còn tao ở lại xem đời múa men
Lắc lư cũng mấy ngọn đèn
Buồn sông núi đó ta bèn nổi điên.

VỀ TRỜI

Khi ta từ bỏ cuộc đời
Chắc em cố giấu nụ cười trên môi?
Ngày xưa là cánh bèo trôi
Tấp vào bến đục chết vùi xác thân.

DÃ TRÀNG

Lâu đài ta cát trên sông
Phù du cũng tội cho công dã tràng
    Ào ào sóng trút tràng giang
Trong hang núi thấy nổi buồn từ xưa.

THĂM MỘ

Nhang tàn khói loãng hư không
Mờ nhân ảnh cũ nghe lòng thương đau
    Bây giờ mấy năm cỏ khô
Vùi mơ ước đó lệ trào tiếng xưa.

VƯỢT BIÊN

Ta đi làm tiếng gió rừng
Ừ ra biển rộng tưởng chừng đất rung
    Cạn hơi nước thấm vào lòng
Ngàn khơi chỉ một con đường về xuôi.

BỀ MẠC

Cuối cùng ta cũng về đây
Màn bi kịch đã phủ đầy rong rêu
Đêm nghe tiếng dế kêu
Ngày ta thấy bóng âm chiều mù tăm.

PHƯỢNG VĨ

Xa rồi một tuổi học trò
Nhìn trang giấy trắng tôi ngờ vực tôi
Phượng ve rũ cánh bồi hồi
Nghìn năm nuôi tiếc một đời học sinh.

SAY MỘNG

Bước chân Từ Thức về trần
Giấc nam kha thoảng bụi hồng trăm năm
Thoảng buồn tôi chợt ăn năn
Người đâu mộng cũ mà nằm chiêm bao?

APOLLIAIRE

Yêu người mới biết làm thơ
Mừng mùa thu chết ta mơ lạ thường
Em đi để lại nỗi buồn
Chờ trong tiền kiếp có còn gặp nhau.

CHIẾC BÓNG

Ta tên tử tội qui hàng
Rừng gươm giáo động chảy tràn vào tim
Ba hồi trống giục khua chiêng
Đầu treo kích nhọn pháp trường quạ kêu.

GIÁNG SINH 1971

Khi đèn thắp sáng niềm vui
Ta đi giữa phố đông người lạ xa
Giáo đường chuông vọng ngân nga
Hồn ta như lạc giữa sa mạc buồn.

CÓ NHÂN

Người xa tôi cũng một đời
Tóc thôi cũng trắng một trời tương tư
Mịt mù gió ngựa trong mơ
Em như chiếc bóng thiên thu giữa trời.

NGANG QUA TRƯỜNG PHAN THANH GIẢN

Khi ta trở lại trường xưa
Mới hay mình đã già nua một đời
Công buồn khép kín ngày vui
Mùa thi sót lại tiếng cười đầu đây.

THI MÔN HÓA ĐẠI CƯƠNG

Vào thi ta cũng cười thầm
Ra về biết rót chắc trăm phần rồi
Ngày treo kết quả coi chơi
Ai dè có mặt ở nơi “khoan hồng”.

TRÊN THÀNH QUÁCH CỬ

Em như bóng nắng trên thành vắng
Rêu đá mờ phai cả tháng ngày
Anh bỏ quên tình bên cửa sắt
Thả hồn theo lớp lớp mây phai.

MƯA TRÊN SÔNG CẦN THƠ

Anh đi khi gió mưa về đến
Những chuyến đò xuôi chở nỗi niềm
Thấp thoáng bóng người trên sông cũ
Lục bình trôi tấp bển nào em?

KHI BỎ TRƯỜNG XƯA

Lớp học có còn như thuở cũ
Hai năm anh bỏ mất trong đời
Bạn bè em gái trường xưa đó
Xa lắm cho niềm đau chẳng vơi.

KHI MÙA XUÂN HOA NỞ

Bóng ngựa vẫn còn in dấu vết
Mùa xuân hoa nở rộ ven đường
Mà bóng người xưa mù mịt mãi
Lối về hoa rụng nhớ hay quên?

6/6/1973

ĐÊM Ở LÝ THÁT TÔ

Ngọn đèn khi tỏ khi lu ấy
Ta ngỡ mình rơi giữa vực sâu
Điều thuốc đỏ ngời con mắt nhớ
Đàn ai vang âm điệu xanh xao?

LÁ NGẢI HOA TRÀM

Lòng tôi lá ngải hoa trâm
U mê một thưở đằm đằm cỏ sương
Yêu người tóc trắng môi thơm
Sao con định mệnh ngậm mòn tình tôi.

Lòng tôi muôn kiếp thương người
Sao tràng giang cuốn một đời ăn năn
Có ai ở giữa bụi trần
Ôm cây dẫu lá áp phần mộ nhau.

Lòng tôi đơm những trái sầu
Thương em thương quá tình đầu năm xưa
Em như tấm cá ngày mưa
Nên tràng giang tạt ướt mù đời tôi.

1973

MỘNG DỮ

Tôi đi giữa những xác người
Bầy kên kên lượn xuống đời hoàng hôn
Gió reo khúc hát âm hồn
Tôi điên dại chạy chui luôn qua truông.

Bóng đêm ập xuống cây rừng
Còn tanh máu trận tôi ngừng hát ca
Trời ơi! Xương trắng chan hòa
Tôi vùng trời dậy hét la một mình.

Rợn người trời đất hoảng kinh
Xoay quanh quỹ đạo tưởng mình hóa điên.

MỘT MAI

Một mai... anh bước qua đời
Áo xưa giấy mực rã rời trăm năm
Một mai... anh cũng yên nằm
Nghe em tình cũ an phần dở dang
Một mai... tình đến muộn màng
Khăn xô đưa tiễn hai hàng lệ rơi.

Nhật báo Sóng Thần

16/11/1972

EM VÀ CÀN THỜ

Cát bay theo mộng cuộc đời
Dòng quê hương ấy hát lời thương đau
Nghĩa trang cho kỷ vật nao?
Người yên giấc ngủ nghẹn ngào dấu chân
Một mai mộng ước căn phần
Trời Tây Đô cũng băng khuâng tím buồn
Nắng xưa ru ngủ hoàng hôn
Dài trong nỗi nhớ ta còn yêu ai?

Nhật báo Sóng Thần

16/11/1972

Nguyễn An Bình

101

MỘT THỜI YÊU EM

Uớt như uớt mái đầu xanh
Chim trăm năm ngủ trên cành bơ vơ
Uớt như uớt áo học trò
Lá sao rụng đỏ lên bờ vai em.

Uớt như ngày nhớ thương em
Hoa xưa đã trắng bên thềm gió phai
Uớt như uớt áo một người
Chiều mưa năm cũ một thời đã xa.

Uớt như uớt áo ngày qua
Em đi áo uớt đôi bờ tóc bay
Uớt như uớt lá hiên ngoài
Và tôi cũng uớt một thời yêu em.

1974

MÙA CỎ NGUYỆT

Trăng lồng bóng, đời trôi bao nhánh khỏ
Xuống dương trần lấp giắc mộng Từ Lang
Trăng địa đạo xoay mòn năm tháng cỏ
Bước hài tiên lạc mất dấu địa đàn.

Con chim lạ đi từ đêm hôm trước
Thoáng hình ai soi nhẹ bóng thiên thu
Đường vạn lý, trăng treo đầy cỏ tích
Lá hồng hoang tắm tấp ánh sa mù.

Mùa cỏ nguyệt, trăng đầy voi một mảnh
Vàng áo xưa trên những bước đi về
Đêm rên rỉ tiếng than loài giun dế
Tựa lời thiêng, ma quỷ khóc thảm thê.

Anh nghe thấy tiếng chim bên bờ suối
Rót vào hồn tha thiết dấu cỏ thi
Sao không thấy khi anh tìm gặp bóng
Phải là em, người mộng, hóa hồ ly?

Sương rơi chậm đưa hồn anh say giắc
Khúc nghe thường vắng vắng tự ngàn xưa
Đường Quân ơi! người từ thiên thu trước
Có thấy buồn dương thế những chiều mưa?

HỒN NHƯ TRĂNG NĂM CŨ

Ôn đời anh nào thấy
Khi cây sắp đâm chồi
Những nụ hoa buồn bã
Chưa nở đã tàn phai.

Ôn người anh muốn giữ
Trong trái tim ngày xưa
Sao bỗng nhiên nhỏ lại
Nắng xuân đã về chưa?

Ở nơi nào bỗng nhớ
Những con đường lá bay
Còn em là bóng khói
Mù mờ trên bàn tay.

Mùa xuân nào cũng thế
Khi không còn có nhau
Đời chỉ là mộng mị
Giăng ngang qua hồn sâu.

Hoa đào như tích cũ
Phải muôn đời không em?
Tình biết bao gian dối
Ở nơi nào không đêm?

Xuân về trên tóc rối
Người nào giờ xa xăm
Hồn như trăng năm cũ
Mãi theo dõi bóng nàng.

22/2/1974

Nguyễn An Bình

105

MƯA ĐÊM ĐƯỜNG LIÊN TỈNH

Nhớ làm sao con đường liên tỉnh nhỏ
Có bụi bay khi nắng ngập ngày về
Có mưa đêm rơi buồn trên lá cỏ
Phố trầm mình trong giấc ngủ u mê.

Mái tóc nhỏ anh thương - tình cũng nhỏ
Lời chim xưa vang hót tận thiên đường
Anh thơ dại ngập ngừng không dám ngỏ
Áo dài xưa nghe thoảng một mùi hương.

Nhìn sao rụng trong đêm mơ huyền hoặc
Môi ngọt nồng thơ dại nụ tâm xuân
Anh tự hỏi có gì trong ánh mắt
Màu mắt em đắm ướt giọt sương đêm.

Nhớ làm sao mưa đêm trên phố lạ
Chút yêu đương vương vấn mãi trong đời
Đường liên tỉnh mai này xa hun hút
Gởi hồn theo mây trắng bốn phương trời.

Lập đông 1973

SÀU TRĂM NĂM GỞI MỘT ĐỜI TƯƠNG TƯ

Đêm nay hoa rụng vô cùng
Một năm đất thử không chùng quên nhau
Mù tăm mắt nhớ môi sầu
Nơi nào để nhớ tình đầu năm xưa?
Em như ngọn cỏ gió đùa
Về chiêm bao động một mùa chim bay.

Đêm nay trời đất thử dài
Án thư sách cỏ mưa hoài ngàn sau
Ngồi nhìn bạch lạp mờ chao
Tôi nghe tiếng gọi đêm nào quẩn quanh
Ngày mai hát khúc biệt hành
Tình tôi một thử, thôi đành mất nhau.

Đêm nay em rũ tóc sầu
Một năm đã muện hoa đào rụng thôi
Yêu em nước ngậm mưa ngùi
Sầu trăm năm gửi một đời tương tư
Nơi nào để nhớ lá thu?
Hàng bay lớp lớp tôi mù lối xưa.

MUỘN MÀNG

Lá mùa thu vàng úa
Xa cảnh về cội xưa
Chim bay về núi cũ
Xây tổ ấm giao mùa.

Anh chờ mùa đông sang
Tìm hơi ấm muộn màng
Mà em ơi giá buốt
Thôi vọng về mênh mông.

Giấc mơ xưa trần thế
Đã mịt mờ xa khơi
Tình yêu đậm cội rễ
Từ ngày tháng xa xôi.

Tìm đâu ngày xưa cũ
Giảng đường rộng thênh thang
Ru hồn vào giấc ngủ
Tĩnh mộng chợt ngỡ ngàng.

Bạn anh giờ yên nghĩ
Trên chiến trường Trị Thiên
Em anh giờ xa lạ
Nỗi nhớ quá muộn phiền.

Bàn tay vàng khói thuốc
Ngắm mưa bay mịt mờ
Mùa xuân buồn không đến
Em ơi! Đâu ngày xưa?

1972

ỚN NGƯỜI

Năm năm trời xa lắc
Em đã quên người rồi
Con tim nào đã hết
Cho mảnh đời chia đôi.

Năm năm trời thương nhớ
Yêu mỗi một con đường
Có ngày xưa em bước
Còn thoảng một mùi hương.

Ôi hàng sao ngày nọ
Lá vàng ngày vẫn bay
Bao năm còn đứng ngóng
Chút hương nồng đắm say.

Năm năm trời, thoáng chốc
Áo ngây thơ ngày nào
Vội quên mùa phượng nhớ
Trong nỗi buồn mưa mau.

Ôn em ta nào dám
Bỏ quên ngoài cửa đời
Cho ngậm ngùi xe ngựa
Một thuở tình hư hao.

Thời gian ta cố giữ
Trái tim hồng ngày xưa
Dù dòng đời trôi dạt
Dù mưa buồn phát phơ.

Người giờ xa vạn dặm
Nắng mưa cuốn bụi lằm
Đường trần như chỉ rối
Lại nhớ người xa xăm.

21/3/1974

Nguyễn An Bình

111

NẮNG XUÂN CHO MÁ EM HỒNG

Tóc rối bên bờ mơ ước xanh
Vàng bay kỷ niệm mộng không thành
Nghe em biển lộng ngoài khơi ấy
Có cuộc tình phai theo nắng hanh.

Cho tròn thương nhớ chuyện ngàn đêm
Bên mộng suy tư chợt ủa mềm
Áo mới màu xanh muôn thuở đó
Trường Đoàn* lồi mộng rẽ tơ duyên.

Để nắng lên cho má em hồng
Nghiêng nghiêng vành nón có tươi không?
Màu xanh lúa mạ đồng quê ấy
Em bỏ quên rồi để nhớ mong.

Anh góp vườn trăng tự địa đàn
Đem làm sính lễ chuyện trần gian
Trầu cau cổ tích ngày xưa ấy
Đám cưới mùa xuân quá rộn ràng.

Biết để mà mơ đời lãng bạt
Động Đình thuyền mộng vẫn chơi vơi
Ngàn văn tự góp hồng đơn thắm
Nghe cuộc tình say kỷ niệm rồi.

Để nhớ thương hoài mơ mộng ấy
Ngàn thu giấc ngủ địa đàng xanh
Nửa trời nắng đỏ chân tình ái
Giọt lệ thương đau khóc muộn màng.

Giấy trắng tình thư mờ bóng cũ
Như ngày bên lạ đã xa đưa
Nắng xuân cho má em hồng thắm
Cho áo dài xinh mộng diễm xưa.

1972

Đăng trên tạp chí Xuân năm 1973

Trường THPT Phan Thanh Giản

Cần Thơ.

**Trường Đoàn: Trường nữ trung học
Đoàn Thị Điểm tại Cần Thơ trước 1975*

MÙA XUÂN VÀ NỖI BUỒN

Anh đi nhặt lá vàng rơi
Mùa thu giờ cũng rong chơi cuối ngàn
Còn anh trông bóng thời gian
Đem theo một nửa hồn man mác sầu
Mùa xuân tình cũ về đâu?
Theo em về bên lạ nào bơ vơ
Rời xa tuổi nhớ học trò
Anh qua bên mộng để chờ gót chim
Ngàn sau anh biết đâu tìm
Tình xưa giờ cũng lặng chìm trong mơ.

Nhật báo Việt Nam

17/11/1972

NẾU MAI XA CẦN THỜ

Là bóng nắng ngủ vùi trên lá cỏ
Phố lên đèn hàng cột đứng chờ vơ
Anh ngâm ngùi lặng yên nhìn mây xám
Trôi về đâu cũng mờ mịt bên bờ.

Là thương nhớ theo chim về núi cũ
Hót bên tai những nhạc khúc lạ đời
Anh bỏ quên như dây đàn lạc phím
Bởi ngày xưa giờ cũng rất xa xôi.

Nếu chim về ngủ yên trong tiềm thức
Anh sẽ đi trong gió bão quay cuồng
Để tìm lại mùa xuân nào đã mất
Trên cuộc đời rạn nứt mãi còn vương.

Đêm Cần Thơ đèn lên màu rực rỡ
Anh nghe mình lạc giữa chốn hoang vu
Vì tháng ngày đã qua đi rất vội
Vì em không còn sống giữa mùa thu.

NGÀY TRỞ LẠI THỚI LONG

Xe lên xe xuống đường xa lắm
Gió bụi còn vương nắng mệt nhỏi
Con nước phù sa trôi lặng lẽ
Khua chèo bờ giậu áo em bay.

Có dáng hình ai về Thới Thạnh
Đường làng đất đỏ thoáng bơ vơ
Cầu tre mấy nhịp buồn muôn thưở
Tiếng trống ngày xưa tuổi học trò.

Anh bước qua rồi thời trẻ dại
Xa hương lúa sớm mộng ban đầu
Thới An là cả trời mơ ước
Nghiêng bóng dừa xanh lả ngọn cau.

Và Thới Bình thương anh nữa thôi
Mái tranh nương bóng khói lưng trời
Êm êm kỷ niệm mờ phiêu lãng
Những giọt mưa về bay tả tơi.

Ngân ấy có buồn không hỡi em?
Ngày xưa ánh nắng ngủ bên thềm
Có đôi bướm trắng trong vườn mộng
Có áo bà ba, thoáng chút duyên.

Trở lại, bây giờ anh trở lại
Để nghe nắng hạ đã sang mùa
Và dư hương cũ còn thương nhớ
Những tháng ngày nào có tiễn đưa?

Anh về đây hồi Thới Long ơi
Ôi công nhà xưa vắng tiếng cười
Một bước nghe lòng như chết mỗi
Người xưa phiêu bạt tận phương trời.

Phố quận anh về trưa nắng hạ
Cành khô lá rụng xót thương người
Qua cầu anh hỏi ngày xưa đó
Và tuổi trắng mơ đã mất rồi.

1974

NGÀY XƯA TÊN HÀN SĨ ẤY

Ngày đi lá tiễn đưa vài dặm
Lòng ta mây trắng bay nhiều năm
Ngói đỏ sân trường lặn lất nhớ
Nửa đời un khói nhớ trầm ngâm.

Xưa theo em về, mưa lất phát
Tóc hoàng kim ướt nhẹ như sương
Tên học trò nghèo thương quá đời
Nhiều năm tình vẫn sáng như gương.

Xưa ta một trời đầy đại mộng
Danh không thành chưa trở về quê
Qua cầu trời đất ngùi thương nhớ
Mơ lối huyền sương lạc nẻo về.

Mười năm mộng đã sòn vai áo
Tên học trò xưa lỡ vận hoài
Ta cũng đành nhìn đời trơ mắt
Rồi ngậm ngùi trở lại thiên thai.

Núi phủ Từ Lang đầu bạc trắng
Đào nguyên nguồn lạc bước vân hài
Mộng Giáng Hương ngủi sương cổ tích
Trần gian mù mịt cánh chuồn bay.

Cảnh cũ ta về thăm người cũ
Một đất trời xưa - chết ngậm ngùi
Ngày đi lòng ta còn niên thiếu
Ngày về đầu đã bạc tả toi.

Lại lên đường tên hàn sĩ ấy
Giang hồ trời đất chỉ mình ta
Phong ấn nửa đời trôi mất biệt
Tiễn ta quê nhà mưa bay qua.

(Tập Thơ HOA XƯA-1975)

NGHE TIẾNG MƯA NỬA ĐÊM

Mưa nửa đêm reo trên mái lá
Như người tình ngàn xưa trở về
Mưa gõ cửa như người khách lạ
Mùa mưa bong bóng trắng con mê.

Mưa đã đầy hồn tôi khi xưa
Mưa đã theo em trở về chưa?
Sao tôi thấy vắng, lòng phở ngủ
Lá muện màng rơi trong giấc mơ.

Mưa trao tôi những lời chúc dữ
Quỷ sa tăng báo những tin buồn
Chúa chết mòn trên cây thập tự
Tình tôi đánh mất lá ngàn sương.

Mưa! trời mưa! đã hơn nửa đêm
Đèn khuya sương lạnh ướt sân thêm
Bên kia phố nhỏ hàng sao ngủ
Ngỡ mắt em vừa khóc trong đêm.

Mưa từng đêm trong vườn mơ cũ
Đánh thức một đời tôi khổ đau
Sao em không thấy đời tôi đột
Sao để tình tôi rụng xuống cầu.

NGÀY THÁNG LÃNG QUÊN

Anh còn đứng đó phân vân
Khi tình yêu đã âm thầm ra đi
Cát bay trắng mộng biên thù
Ái Nam Quan bụi kinh kỳ tiễn đưa

Sầu ơi! Lá cũng say mưa
Rừng thu xơ xác cũng vừa đông phân
Anh theo ngày tháng u trầm
Về bên kia núi xây phần mộ xanh.

Em từ sợi nắng mong manh
Bay qua vườn mộng góp thành trăng sao
Sông ngân em tắm nắng đào
Cầu Ô Thước biết bao giờ đây em?

Chiêm bao ngày ngỡ là đêm
Anh vùng réo gọi tên em nồng nàn.

*(Tuần báo Tuổi Ngọc 86
tháng 2/73)*

NHỚ QUẢN LONG

Anh sẽ về thăm quê Quản Long
Miền Năm Căn nắng ẩm mưa hồng
Có Cà Mau sống thời lưu lạc
Chút kỷ niệm buồn đẹp khói sương.

Đề phù sa đắp bồi thương nhớ
Chiếc áo bà ba lộng giữa trời
Nơi đó tràm xanh vươn biển lớn
Cá tôm ong mật rộn niềm vui.

Ông Đốc có buồn như dạo cũ
Cái Tàu con nước lững lờ trôi
Năm Căn nghe nhớ tình thôn nữ
Xuôi ngược lòng tôi cách biệt rồi.

Anh nhớ Tân Hưng anh nhớ nàng
Người con gái đẹp của Viên An
Tóc bay thơm lúa nhà quê ấy
Gót nhỏ, bà ba gái miệt vườn.

Năm năm anh trở về Ông Đốc
Xứ Quán còn không của thuở nào
Đâu áo bà ba thời mới lớn
Biết ở phương nào để tìm nhau?

Viên An ghi khắc thời lang bạt
Đất Quán mờ xa hình bóng người
Cuộc chiến bao giờ thôi chia cách
Để ân tình này khỏi chia đôi.

NHƯ ÁO HỌC TRÒ XƯA

Bong bóng trùng lên chim đôi xú
Nhìn hoa bưởi trắng ngủ trong mưa
Mắt em sáng giữa hồ gương lạnh
Ngỡ một vàng trắng cổ tích xưa.

Quên mất đường về đêm tháng giêng
Buồng cau chưa trở nụ ngoan hiền
Và em mưa nắng ngày xưa cũ
Có lạnh một đời dưới mái hiên.

Áo học trò xưa bay phát phơ
Ngàn đêm anh thấy một trời xưa
Thương em một thuở làm thơ ấy
Đâu biết mai này xa rất xa.

Anh lỡ một đời còn xuôi ngược
Quê nghèo sương khói lạnh chiều hôm
Thấy em mộng cũ buồn lau lách
Trắng trắng mây trời thơm chút hương.

Em áo thu vàng – Hoa cúc trắng
Mộng vẫn còn theo mấy nẻo đời
Nhiều năm hoa đỏ sân trường rụng
Anh thấy mù sương một phía trời.

Tóc em một thớ hoàng kim cũ
Qua cầu Bình Thủy chuyển đò xưa
Gió cũng ngậm ngùi theo đưa tiễn
Ngày mai nào biết nắng hay mưa.

Mộng đẹp còn vờn như khói com
Trời đem nắng xuống má em hồng
Mà nghe sông bên buồn hiu quạnh
Trôi mất một dòng bao ước mong.

Anh thấy ngày xưa cười cút bắt
Thời gian đã bạc mái đầu xanh
Thương nhau một thớ sâu lẫn lác
Hoa rụng ngùi thơm giấc mộng lành.

Sao mắt em buồn như sắp mưa?
Trời cao bong bóng nổi bao giờ
Gởi em chút nắng bình yên cũ
Khắc tình anh lên phố quận xưa.

1975

NHỮNG DÒNG SÔNG CÁI

Lâu lắm không về thăm Cái Nai
Bờ xa con nước chảy đêm ngày
Ô rô mọc nhánh đời hoang dại
Ta thấy phù sa đọng gót ai?

Lâu lắm không về thăm Cái Sâu
Quê thẳng bạn học thuở xanh đầu
Nước ngược ghe chèo quanh quẩn mãi
Ngọn nguồn cũng mấy dòng sông sâu.

Lâu lắm không về thăm Cái Răng
Cầu tre mấy nhịp nhớ âm thầm
Ta nhớ bần xanh cùng khế chín
Thèm ăn nem nướng lúc dừng chân.

Lâu lắm chưa về thăm Cái Da
Mái dầm xanh ngắt ánh trăng già
Đất mỡ đóng phèn tà áo trắng
Gái vườn quê... cũng đẹp kiều sa.

Lâu lắm không về thăm Cái Côn
Hàng cau tươi mát cả con thôn
Đất đỏ đường quê sao vương vấn
Lục bình tím ngắt cả dòng sông.

Lâu lắm không về thăm Cái Trâm
Mùa xuân ở đó rộ mai vàng
Có cô thôn nữ cười e ấp
Nắng lóa trên tàn bông bí xanh.

Lâu lắm không về thăm Cái Dầu
Người xa quê nhỏ biết về đâu?
Khói sương che lấp bờ lau sậy
Mỏi mắt trông ai đến bạc đầu.

NHỮNG KHOẢNG ĐỜI ĐỂ NHỚ

CHO VÂN

Những con lộ nhỏ buồn hiu
Em xa trường cũ chắt chiu nỗi niềm
Sáu năm hồn ngủ triền miên
Bây giờ bỗng nhớ biết tìm em đâu?

CHO HẠNH

Em về thi rớt tú tài
Bỏ quên kỷ niệm cho dài tháng năm
Còn ta tiếp nỗi thặng trầm
Tùng đêm thao thức nầy mầm lộc yêu.

CHO ÁNH

Em lên thành phố hoa đèn
Từ sau tiếng gọi ngọt mềm ái ân
Biết em còn nhớ một lần
Trong vùng ký ức tên anh phai mờ.

CHO MAI

Bây giờ cho đến bao giờ
Tiếng yêu đương thốt ngọt bờ môi Mai?
Hay là chim lạc đường bay
Chắc ta buồn lắm khi ngày em đi

CHO NGA

Đường qua trường luật chập chùng
Xe lam chiều đón núi rừng về xuôi
Anh thương tiếng nói tiếng cười
Cũng như màu áo xanh đời nhớ nhung.

Đăng trên tạp chí VĂN HỌC 1973

Chủ đề về NAM CAO

QUỶ XƯỚNG THI

Nửa đời khô ải mang đầy vai
Địa đàng mây nổi đi không tới
Trần gian bụi lấp cốt xương phai
Hạnh phúc vút cao tầm tay với.

Em yêu! rạn ngời đôi mắt ngọc
Lệ thủy tinh vỡ trên hôn ta
Gió bão rú quanh nghe rợn óc
Nhiều năm tình vẫn mãi ngân nga.

Quý dữ nhe răng cười hăng hắc
Ta cố ôm choàng cơn mơ say
Tim khô máu cạn bờ sinh tử
Mê hà tuyệt lộ nào ai hay?

Em yêu! nụ cười như ma sứ
Răng nanh cắn ngập cuộc đời ta
Máu chảy một dòng, như lũ cuốn
Nhắm mắt, cười vang ha ha ha.

NỬA CUỘC TÌNH SÂU

Tương tư lá trôi ngọn buồn
Gió mang hơi thở vào hồn thương đau
Trong ta còn cuộc tình sâu
Từ muôn kiếp trước còn thao thức hoài
Ân tình vỡ vụn ngày mai
Nỗi buồn cô đọng tương lai mịt mờ.

19/11/1972

Nguyễn An Bình

131

RỪNG XƯA

Buổi ta về mắt nai ngơ ngác
Nghe lá rừng cất tiếng thở than
Mây trắng như thương triền núi cũ
Mưa nguồn còn đọng giọt sương tan.

Đường lên dốc đá mòn chân ngựa
Thăm thẳm cây rừng đã ngủ yên
Lớp lớp mây phai sầu cố xứ
Một đời ta vẫn mãi lang thang.

Khi chim về đậu trên cành cũ
Sỏi đá mệt nhoài áo mơ phai
Lá vẫn còn vương nguồn cội nhớ
Một lòng ta giữ bóng hình ai.

Trở lại để nghe rừng nhớ núi
Thương người thương lá rụng ngoài song
Dù mai ta có sầu miên viễn
Cũng kiếp bèo trôi lạc giữa dòng.

Em có nghe mùa thu đến không?
Rừng xưa xao xác nỗi chờ mong
Gió len góc núi buồn se lạnh
Có bước chân ai thoáng ngập ngừng.

Ngày ta trở lại rừng xưa cũ
Em hãy reo mừng như trẻ con
Vó ngựa bây giờ thôi đã mỏi
Ta dùng chân lại nói yêu đương.

SÔNG TÀN

Một lưới grom thiêng một nổi sầu
Ngày qua sông Dịch rửa thù sâu
Vẫy tay cũng một lần đưa tiễn
Ngút bóng ngàn trùng biệt vó câu.

Kinh Tàn mờ bụi trời u ám
Vạn Lý mồ chôn-sách học trò
Những tướng rửa hờn thù lục quốc
Nào hay huyết lệ đổ thành thơ.

Vạn Lý Trường Thành lấp mộ sâu
Ngàn năm cây cỏ cũng xanh màu
Kinh Kha từ đó không về nữa
Cờ rũ Yên bang vạn nổi sầu.

Sông Tàn muôn thuở còn lưu vết
Tráng sĩ xưa đi chẳng trở về
Phát phối hồn bay vào sử cũ
Còn vương tơ tóc ngát hương thề.

Dương Tử qua rồi cơn biến loạn
Động Đình mờ nhạt bóng trăng trôi
Sông Tân mấy lớp phù sa đổ
Chôn lấp nghìn thu mỗi hận người.

Anh mơ hồn mộng ngàn năm trước
Tìm bóng Kinh Kha của thuở nào
Lướt sóng qua bờ sông Dịch cũ
Giom linh hào khí ngút trời cao.

Tuần báo TIỀN PHONG
năm 1973

SAU CÙNG

Rồi em chiến trận cũng tàn
Mùa giao tranh đó chết dần trên tay
Thương người từng sợi tóc mai
Hồn âm vọng cũ sầu bay một đời.

Bây giờ nào có niềm vui
Bên ta kỷ niệm ngậm ngùi mai sau
Đêm nằm trong giao thông hào
Mà nghe trái phá rụng sầu trong tim.

Sau cùng còn lại gì em?
Tàn cơn binh lửa cho mềm tuổi xanh
Sau cùng còn lại thanh bình
Trên quê hương đó ngọt tình yêu nhau

Mùa ngưng bắn 1973

THÂN PHẬN

1*

Trời Tây Đô đỏ tím buồn
Sầu dâng như nước trên nguồn lũ cao
Tình yêu giờ vấy tay chào
Lời ghi trên giấy phai màu ý thơ.

Em nghiêng vành nón hững hờ
Để bao luyến nhớ còn chơ vơ cười
Một lần gọi lại tên người
Sao thương mình quá khi đòi bỏ quên.

2*

Trời Tây Đô đỏ giăng sầu
Ru em vào mộng ban đầu xót xa
Đòi em lên xuống ngựa xe
Còn ta là khách lạ qua bên đường.

Nên đòi bỏ mắt buồn thương
Ôm theo hận tủi vào lòng mình thôi
Ngày xa xưa đã chôn vùi
Lệ tình trên đá ngậm ngùi làng du.

Mưa rơi trên dốc sương mù
Thôi đành chấp nhận tội tù tháng năm.

Nhật báo Trắng Đen 5/3/1971

THU PHAI

Lỡ quên tôi hỏi đường về
Thấy hoa xưa nở bên lề cỏ thu
Ngập ngừng lá rụng âm u
Thì ra giấc mộng phu du ngày nào.

Thôi thì hồn cũ xông xao
Màu cây trong khói trở sầu xuống môi
Người quên tôi đã một đời
Khi hay biết đã muộn rồi còn đâu.

Cười run nỗi nhớ về đâu
Tôi thơ thân mãi ngàn sau còn buồn
Hỏi người mây dựng đầu non
Ngày xưa trôi tấp bên nguồn chiêm bao.

Lá cành còn biết thương nhau
Tình tôi như thể, người sao lạnh lùng?
Nẻo về lau lách hoàng hôn
Tình tôi xa lắc,thôi cùng cỏ cây.

Mắt người lệ đẫm thu phai
Trăm năm bến cũ một người đã quên.

THUỞ NGƯỜI VỀ

Người về có thấy hoa rơi
Vàng trên lối cũ - nghe bồi hồi không?
Người về có thấy mùa xuân
Bay qua cửa mộng lệch dòng thời gian
Máu tim tôi đã cạn cùng
Hỏi mai sau có nhỏ từng giọt châu.

Người về có thấy niềm đau
Trên cây, lá nhớ khắc sâu lời nguyện
Người về có thấy tình duyên
Đã rơi rụng xuống bên triền dốc thu
Còn tôi trong lốt hận thù
Thú hoang ôm mãi mối thù tiền căn.

Người về có thấy phân vân
Khi nghe lá úa trải vàng dấu nai
Người về có thấy tương lai
Theo chân định mệnh xuống xây mộ buồn
Còn tôi đứng giữa mùa đông
Người ơi! nắng xế một dòng thiên thu.

1975

TIỀN BẠN QUA SÔNG

Sóng vỗ trường giang giờ chia biệt
Sông mù mưa xối buồn tha thiết
Cành khô cây phơi rụng lá xanh
Chiều nay tiễn một người đi biệt.

Bạn đi mưa bụi mù sương tuyết
Lãng tử một đời như trăng khuyết
Chinh chiến lâu ngày da cháy nhăn
Con đường cuối ngày đi không tuyết.

Trăm năm nào có ai không chết?
Tiền bạn ngủi ngủi, rượu cạn hết
Ta khẽ ngâm bài “Khuê oán thi”
Phong ấn công hầu sao thấm mệt.

Đất chẳng dung người, bạn đi riết
Cầm tay nhấn nhủ lời tâm huyết
Rầu rầu đất trời chỉ riêng ta
Quê người từ nay thôi đã tuyết.

Mùa hè đỏ lửa 1972

TÌNH SẦU 1

Cơn đau chông chát nỗi buồn
Ta nhìn cuộc sống như tường trắng đen
Tên người ta gọi nhiều phen
Trong manh áo rách tua ten đổi màu.

Ta đem ngày tháng u sầu
Về thương kỷ niệm hằn sâu trong lòng
Ngày mai em đã có chồng
Em đi trên máu tim hồng của ta.

Đăng trên Trắng Đen

19/2/1970

Nguyễn An Bình

141

TÌNH NHƯ SỢI NẮNG

Những ngón chân em bước ngại ngừng
Chiều về gió thoảng tóc bay tung
Anh gửi hồn qua màu trắng nhạt
Mắt huyền sương thoáng ướt mông lung.

Nắng rơi trên trũng mắt em buồn
Ôi nắng ngày xưa ướp nhụy hương
Của cánh hoa đời man mác nhớ
Anh về ôm ấp chữ yêu đương.

Nắng theo gió bụi quỳên chân người
Anh thềm hôn lên má em tươi
Những buổi chiều về tan học đó
Lòng nghe rung động tiếng em cười.

Con đường em đến đầy hoa trắng
Sỏi đá ôm bàn chân nhớ thương
Anh chợt thềm yêu trong phút chốc
Xôn xao giấy mực tím sân trường.

Anh viết thư tình bằng mực mới
Bằng giấy hồng đơn của tháng giêng
Kết nụ tâm xuân hoa mới nở
Gởi em một chút nhớ ưu phiền.

Nước mắt em buồn hơn nước mưa
Anh thương ôi biết mấy cho vừa
Sợi nắng hồng phai tình phố quận
Còn ai thương tiếc tháng ngày xưa?

TÌNH SẦU 2

Em về từ địa ngục
Rót giọng tình hồ ly
Ôm ngày xưa nát mục
Cho lệ đổ hoen mi.

Còn thân ta rừng rú
Ru tình yêu trên cao
Tìm về nguồn nguyên thủy
Lá cây rừng xanh xao.

Ôi! tình yêu tình yêu
Còn đâu mà ôm ấp
Hồn thoát xác phiêu diêu
Trên ngàn mây trước mặt.

Ôi! ngày xưa ngày xưa
Tình yêu giờ quên lãng
Để tuổi nhớ xa đưa
Để nỗi buồn năm tháng.

Dăng trên Trắng Đen

20/9/1970

TÔI CÒN ĐỨNG ĐỢI
TIẾNG CHIM GỌI HỒN

Em về lá phủ đường đi
Đời trôi trên những cây si tình người
Nắng vàng ôi nắng vàng bay
Trùng trùng mây trắng nghe trời sang thu.

Những con sông chảy biệt mù
Về đâu ai biết - có từ tạ không?
Cây khô đã mấy mùa trông
Biết trăm năm có đỏ dòng máu xưa.

Nhện ơi! Se những đường tơ
Nào tôi có biết người xưa đâu tìm
Em về quên mất ngày đêm
Còn tôi đứng đợi tiếng chim gọi hồn.

TRÁI PHÁ

1*

Em nhỏ xuống cuộc đời
Từng giọt sầu buồn bã
Ta bỏ xuống cuộc đời
Tình yêu đầu tôi tả.

Có trái đời xẻ đôi
Ta em người một nửa
Cách ngăn vẫn mỉm cười
Một nụ cười sóng bủa.

2*

Em nhỏ xuống cuộc đời
Lệ tràn đôi má hóp
Ta bỏ xuống cuộc đời
Mắt ngậm ngùi không chớp.

Áp tai và yên lặng
Nghe trái tim đập đều
Thở đầy hương mật đắng
Len vào hồn quạnh hiu.

3*

Em nhỏ xuống cuộc đời
Từng giọt hồng trái phá
Ta bỏ xuống cuộc đời
Cỏ xanh đầy trên má.

Hãy cố gắng tìm nhau
Và thở cùng hơi thở
Hãy cố gắng nhìn nhau
Dù mai này không nhớ.

4*

Em nhỏ xuống cuộc đời
Tình ngày xưa, mắc cỡ
Ta bỏ xuống cuộc đời
Trái tim nồng, máu đỏ.

Lòng chứa đầy khổ đau
Vì tình ta: nước nguồn
Chiều nay nhìn hoa rụng
Lạc loài mắt huyền sương.

5*

Em nhỏ xuống cuộc đời
Giọt lệ tình vội vã
Ta bỏ xuống cuộc đời
Yêu em, dù mất thờ.

Lòng đất sâu vô cùng
Bàn tay nào đo hết
Hạnh phúc đời đem dâng
Ta phui tay đi riết.

TRAO EM TRÁI MỘNG
NGẬM NGÙI NGÀN SAU

Trong tim tôi có một người
Theo tôi suốt khoảng đường đời khổ đau
Trong tim tôi có tình đầu
Theo em ngày tháng để sâu trong mưa.

Trong tim tôi có ngày xưa
Theo em suốt những bốn mùa trong năm
Trong tim tôi có tình nồng
Gởi nhau hơi thở ngày hồng phai.

Trong tim tôi có tên người
Theo tôi xuống nhỏ lệ đời chia phôi
Trong tim tôi có tên người
Trao em trái mộng ngậm ngùi ngàn sau.

1973

TRĂM NĂM AI CÒN NHỚ

Có nhau mà vời vợi
Mắt đắm mờ sương đêm
Trầm trầm rơi như lệ
Lá ướt bờ vai nghiêng.

Người có qua biển rộng   Trên tay từng sợi bạc
Thấy lạnh một mùa trăng?   Đi suốt cả đường trần
Con mưa chiều bong bóng   Tìm người xưa mất bóng
Còn nhớ người bên sông?   Thấy núi rừng mù sương.

Ta treo tình ảo vọng   Ngàn năm mây trắng mãi
Nhìn trăng rụng bên đời   Vẫn bay hoài trong mơ
Triền môi cười vỡ vụn   Tình yêu không trở lại
Già nua một kiếp người.   Sao ta cứ dại khờ?

Trăm năm ai còn nhớ
Tình trôi theo dòng đời
Mờ trắng xưa cổ tích
Nhớ người một đêm thôi.

TRẦN TÌNH

Ta về trong bóng hoàng hôn
Đường xưa vấy chết mỗi mòn cỏ cây
Đong đưa tiếng hát trên mây
Chờ ru giấc ngủ đọa đày bản thân
Ta mang nỗi nhớ dương trần
Nghe vương vấn mãi một lần mới quen.

Ta mang biển nhớ về nguồn
Tiếng lòng thao thức gọi buồn ai đây
Nhìn đêm đen đã ngủ say
Mơ hồ ta gọi tên ai chập chờn
Sao vòng tay vẫn cô đơn
Lời trần tình đó lụy mòn con tim.

TRÊN CHUYẾN TÀU THANH BÌNH

Nắng đẹp khi ngày anh trở lại
Dòng sông quê ngoại rất hiền hòa
Mùa ngung bần đến như hoa nở
Mộng ước bây giờ thật thiết tha.

Quê anh đó ngọt dòng sông Hậu
Tắm tấp trường giang rũ bóng dừa
Áo mới đường làng che bóng nắng
Là bao kỷ niệm của ngày xưa.

Đẹp lắm quê hương ngày ngung bần
Ruộng đồng lúa mạ mọc lên cao
Tràm xanh đưa bước chân anh tới
Cây trái miền Nam rất ngọt ngào.

Trên chuyến tàu về mơ ước cũ
Trong anh hoa nở ngập con đường
Anh thấy mình như thời trẻ dại
Tung tăng chân sáo đến sân trường.

Và em con gái miền sông Hậu
Môi thắm má hồng anh vẫn vương
Sức sống như căng buồng ngực nhỏ
Anh nghe hơi thở ngát hương nồng.

Anh về bên túp lều tranh ấy
Khi chiến tranh nay đã sắp tàn
Nam Bắc cò bay trong nắng mới
Mùa xuân em biết đẹp gì hơn?

Và ước mơ xưa cũng đã thành
Bây giờ còn lại chuyện trăm năm
Em cô dâu mới miền quê cũ
Thương quá mùa xuân lúc thái bình.

Những ngày ngưng bắn 1973

TRƯỜNG PHAN ƠI...
NHỚ TRƯỜNG ĐOÀN*

Hai năm giấc mộng tròn niên thiếu
Nghe nhạt bờ môi nắng trở vàng
Bóng nhỏ sân trường từ dạo ấy
Để hồng lên má tóc em xinh.

Để mạch phù sa theo sóng vỗ
Em trường Đoàn anh cuối trường Phan
Cho phai màu nhớ ngày thôi học
Cho phủ rêu xanh lối cỏ vàng.

Trường xưa còn đó trong năm tháng
Nhưng mộng tình yêu đã bạt ngàn
Cũng bởi ta không cùng chung lối
Anh buồn theo cuối dãy hành lang.

Anh nhớ thương hoài mùa học cũ
Đường về quen quá áo dài bay
Hai năm em thấy nhiều không nhỉ?
Sao thấy lòng anh nặng gót hài.

Giờ mộng còn đây người đã xa
Mùa trăng cô độ, giấc yên hà
Trường Đoàn có về chung mơ ước
Hay bến bờ nào vẫn ngút xa.

Có nhớ ngày xưa em với anh?
Trường Đoàn chung lối với trường Phan
Hồng đơn xuân thắm mùa ly biệt
Áo trắng mờ phai theo tháng năm.

Sao nhớ mùa thi đưa một nơi
Em anh và bè bạn xa rồi
Bạn anh chết trận còn xanh tóc
Còn cuộc tình mình cũng vỡ thôi.

1973

**Trường Phan Thanh Giản và trường Đoàn Thị Điểm, tỉnh
Cần Thơ. Trước 1975, trường Phan dành cho nam sinh và
nữ sinh học ban C, còn trường Đoàn dành cho nữ sinh. Hai
trường nằm kế bên nhau trên đường Ngô Quyền.*

VỀ CÀN THƠ NGẮT CHÙM TƯƠNG TƯ THẢO

Mai xa lác như đường về Từ Thức
Anh nghe chùng mây trắng dựng trời cao
Lòng phân vân nhìn phố phường xa lạ
Khi ngày xưa cánh bướm biết ươm sâu.

Anh ngắt từng cánh hoa tương tư thảo
Ép vào tim nghe rêu bám quanh hồn
Ơi màu xanh - loài rong vương tình ái
Ủ tháng ngày tìm bắt nụ môi hôn.

Về Càn Thơ anh nghe chùng đất lở
Khoảng tinh cầu nào đó rụng trong mơ
Có lẽ vì em anh buồn muôn thuở
Từng ngày qua và biết đến bao giờ?

Mai xa lác tình nhân loài bướm nhỏ
Nghiêng vòng đời cát bụi cuốn ngây thơ
Giấy mực xưa ngả vàng mùi sách vở
Chuyện trăm năm gục chết thật tình cờ.

Mai xa lác tóc hoàng kim ngày cũ
Xõa lưng trời ôm vội trái sầu đau
Anh tưởng tượng hương nồng trên áo trắng
Còn vương trên lối cỏ của năm nào.

Trời đất cũ anh nghe linh hồn cũ
Về bên anh để thương nhớ một người
Để tình yêu bay hoài trên bến mộng
Chút nỗi lòng theo cánh gió ngàn khơi.

Về Cần Thơ nhìn trăng xưa tiền sử
Mà thương thâm cho áo trắng ngày xưa
Ôi tình yêu rồi bời trong tơ tóc
Chưa một lần anh nói tiếng tiền đưa.

Thì xin em hãy về trong giấc mộng
Ngõ sương mù đá sỏi đọng chân mây
Anh sẽ trao một chùm tương tư thảo
Gởi cho em làm kỷ vật sau này.

Cũng như anh một đời đi dạy học
Trong nỗi buồn thoáng chốc đã lên ngôi
Tình yêu ơi! Sao chia nhiều lối mộng
Để ngàn năm anh thương nhớ một người.

VIẾT CHO KỶ NIỆM

Anh xuôi Ngã Bảy về Long Mỹ
Nhìn khói động quê quyện ngút ngàn
Nơi đó một lần anh cất tiếng
Ngàn đời ký ức vẫn chưa tan.

Xanh mãi vườn xưa nhẹ gót chân
Tiếng chày gạo giã dưới trăng thanh
Vút cao lời mẹ ca dao ấy
Của một đời anh thuở thái bình.

Chương Thiện có về chung ước mơ
Hay là con nước rẽ tình thơ?
Nhu ngày anh lớn lia quê mẹ
Nên mộng chiều xưa hóa đại khờ.

Đề nắng hanh vàng thôn xóm cũ
Mẹ già hong tóc bạc thời gian
Còn ai nhắc lấy mùa ly loạn
Sương trắng mái đầu khói chửa tan.

Anh nhớ làm sao ngày tháng đó
Quê nghèo xuôi ngược biết bao kinh
Cha theo kháng chiến đi biên biệt
Biết lúc nào vui buổi thái bình.

Có nhớ gì không em của anh?
Còn quê hương đó vết không lành
Nghe tiếng đạn bom mòn năm tháng
Như hỏa châu hồng rực thân canh.

Hãy ngủ đi em - cuộc chiến nào?
Quê anh quê mẹ vẫn thương đau
Ru em trong mộng đời Long Mỹ
Để hiểu chúng mình xa cách nhau.

Anh sẽ về theo mộng tháng ngày
Phong Điền mưa bụi lấm em ơi
Cái Răng có mãi hoài chung thủy
Con nước vô tình vẫn chảy xuôi.

VĨNH BIỆT HOA XƯA

Vì em là sửa đời
Ngọt lịm dòng sông thơ
Vì em mà cuộc đời
Theo mưa sâu phát phơ.

Những bước chân tượng đá
Của một thời xôn xao
Ngủ quên trong vườn nhỏ
Chợt theo ta về đâu?

Em là người năm cũ
Tóc thề vương đầy vai
Qua đời ta vội vã
Mà ngỡ còn đâu đây.

Những sân trường ngói đỏ
Ngậm ngùi hơn chiều mưa
Ta thờ dài không nói
Chào vĩnh biệt hoa xưa.

(Tập thơ Hoa Xưa-1975)

SỐNG VÀ CHẾT

SỐNG

Sống đi sống lại sống hoài
Sống mòn sống mãi sống hài tội tôi
Sống bờ sống bụi sống lui
Sống tương tư sống ngậm ngùi sống đau.

CHẾT

Chết đời chết tuổi chết tôi
Chết mong chết đợi chết ngồi một đêm
Chết trăm chết chục chết ngàn
Chết quanh quẩn chết càng thêm chết người.

PHÙ VÂN

Lũ mình từng sống bụi
Giang hồ vật đó đây
Nhưng chưa từng lòn cúi
Nghèo hoài thế nói hay.

Nhìn nhau ta khẻ nói
Tại vận mình còn đen
Nhớ chum vàng, tích cũ
Chờ thời, uống rượu thêm.

Uống rượu rồi ngâm thơ
Ôm trăng hề Lý Bạch
Khảy đàn hề Bá Nha
Vỗ bôn hề Trang Tử.

Có bao nhiêu đồ đạc
Ừ! cầm hết đi mây
Tao cũng đang thèm rượu
Uống mừng mình trắng tay.

Mai đây mình sẽ giàu
Lo gì nợ không trả?
Hết chén lại cạn bầu
Cần khôn cùng nghiêng ngã.

Tỉnh rượu lại cười khi
Đầu biết bao dấu hỏi
Nhìn nhau mà ứa mắt
Đời, chỉ là phù vân.

25/7/1974

Nguyễn An Bình

163

THƯƠNG MÀU ÁO TRẮNG

Mùa trắng xưa ấy còn đâu nữa
Áo trắng giờ phai giấy mực rồi
Ta sẽ nhớ hoài năm tháng cũ
Trong lòng hoa phượng cổ nhân ơi.

Đề nhớ thương ngày anh thôi học
Áo học trò nuôi tiếc ngàn sau
Trường xưa nắng cũ còn hanh tóc
Hay tiền đưa anh xuống bể sâu.

Hai năm tròn mộng thời thơ ấu
Có biết gì đâu cuộc oán thù
Giấy mực tình thơ tà áo cũ
Trường Đoàn em... nắng ngủ ngàn thu.

Giờ anh lang bạt đời thi sĩ
Áo trắng nhạt phai tự kiếp nào
Có phải tình yêu là bến mộng
Nên đời anh vẫn mãi thương đau.

Em nhớ gì không người em gái
Đường đời rồi cũng rẽ chia đôi
Tình thơ ngây đó nhiều năm nữa
Cũng chỉ là nỗi nhớ chơi vơi.

Anh vẫn biết rằng đời lãng tử
Chân bon cho đến lúc hơi tàn
Mà thôi em cũng đừng nên hiểu
Cho cuộc tình ta – lá đã vàng.

Anh sẽ trở về trong nhớ thương
Trong ngày nhập học trước sân trường
Để ôn kỷ niệm ngày thơ dại
Để tình sống lại giữa mùa thương.

XA EM VÀ THỜI LONG

Mai một xa rồi thời trẻ dại
Xa đồng lúa chín quê hương em
Thời Long trong lần xa muôn thuở
Của một mùa trăng lúa ngọt mềm.

Anh sẽ không còn về chốn cũ
Thời Bình Thời Thạnh cả Thời Long
Mùa xuân đám cưới trong mơ ước
Có lẽ muôn đời mãi mãi không.

Trăng mộng tình thơ trăng mộng rồi
Thời Lai Cờ Đỏ quyện mù khơi
Ngàn năm ôm lấy đời phiêu lãng
Trong cánh tay nào trọn kiếp thôi.

Lâu lắm không về thăm Thời An
Vàm Nhon nắng đỏ trước sân làng
Thời Bình sẽ về say giấc mộng
Hay Thời Long nắng đỏ muện màng?

Như một lần thôi rời tất cả
Cát bụi về xuôi ước mộng rồi
Cỏ phủ đời anh ngàn tuổi tiếc
Cũng là gió thoảng cổ nhân ơi!

1972

Nhật báo Công Luận 1974

BĂNG ĐIỀN

Anh cười trong cơn mơ
Làn môi kia đại khờ
Ôi! Ngàn trùng cách biệt
Xa xăm biết bao giờ?

Anh tìm em trong mơ
Bờ đại dương xa mờ
Em cười trong mộng nhớ
Anh thương làn môi thơ.

Băng Điền sương tuyết phủ
Anh ngồi ngắm tóc bay
Em cười xinh trong gió
Sâu lộng kín muôn đời.

Anh tìm em nơi đâu
Sóng đại dương bạc đầu
Chim tình bay khắp nẻo
Mây ơi bay về đâu?

26-2-1972

---

* Băng Điền: tên một miền đất lạnh trong phim Băng Thiên Nữ Hiệp, Lý Thanh đóng vai nữ chính đầu thập niên 70.

NỬA TRỜI TƯƠNG TƯ

Còn đó những tháng ngày thơ ấu cũ
Còn đó giấc mơ một thuở học trò
Thời gian trôi bặt ngàn về xứ lạ
Nhớ thương người chỉ một thoáng phù du.

Mà em ơi mộng mơ ngày xưa đó
Có chẳng là kỷ vật một đời ta
Còn khát vọng là còn mang thương nhớ
Mộng cuộc đời chỉ đổi lấy thương đau.

Cõi xa xưa địa đàng xanh kỷ niệm
Trắng tay rồi ta cũng vẫn xa nhau
Anh ở đó lưu đày thân viễn khách
Bên kia sông còn giấc mộng hải hồ.

Trời hoa đặng rục hồng sông Dịch thủy
Tiễn đưa ai một chuyến bước sang Tần
Anh muốn làm Kinh Kha ngàn năm trước
Bước sang Tần tay kiếm dựng máu xương.

Mà em ơi Động Đình neo bến lạ
Sóng Hồng Hà xuôi ước mộng tương tư

Nhật báo Thời Đại Miền Nam

4-3-1973

NỖI SÂU

Ta nhớ thương người mịt mù cơn lốc
Ta nhớ thương người kiếp sống đơn côi
Ta đếm tháng ngày rụng dần trên tóc
Ta đếm sao trời một thoáng chơi vơi.

Xin gửi cho người đường xưa phai nhớ
Xin gửi cho đời một chút bình yên
Xin gửi cho tình mù khơi ngút gió
Một thoáng đại khờ trời đất ngủ quên.

Em hiểu cho rằng cuộc đời thi sĩ
Em hiểu cho rằng ngày tháng trôi qua
Ta vẫn còn mang nỗi sâu lắng tử
Nên suốt cuộc đời tình mãi chia xa.

Giờ nắng lên rồi cành xa chiếc lá
Giờ nắng lên rồi nỗi nhớ triền miên
Đâu tháng ngày xưa bạn bè gục ngã
Đưa ở Đông Hà đưa ở Trị Thiên.

Mùa hè năm 1972

Trích trong tập HOA HỌC TRÒ

MỤC LỤC

CHÚT TÌNH THỜI ÁO TRẮNG	5
THƠ CỦA MỘT THỜI	7
YÊU NGƯỜI	15
VIẾT CHO NGÀY NGỪNG BẮN.....	16
VỀ MỘT TƯƠNG LAI.....	18
QUÊ HƯƠNG NGÀY THANH BÌNH.....	20
VỀ PHONG ĐIỀN.....	22
AN BÌNH VÀ TÓC NỘI.....	24
NẾU MAI CÓ HÒA BÌNH.....	25
ÁO TRẮNG TÌNH THƠ	26
BÀI THƠ BẠC TÌNH.....	28
BÀI THƠ HÔN ĐÁ.....	29
THƯƠNG NGƯỜI NĂM XƯA	30
HƯƠNG XƯA.....	31
BÊN DÒNG THẠCH HẪN.....	32
BIỂN XƯA.....	34
BỤI VÀNG	35
CẦN THƠ CÓ NHỮNG NGÀY MƯA.....	36
CHIỀU MƯA NGHE HÁT LẠI BÀI THƠ CŨ	38
CHIỀU Ở TRƯỜNG SƯ PHẠM.....	39
CHỨNG TÍCH.....	40
CHÚT NGẬM NGÙI XƯA.....	41
CÓ NHỮNG MÙA XUÂN CHIM ĐÔI XỨ	42
CỬA TỬ SINH	44
CÓ NHỮNG MÙA ĐÔNG.....	46

CUỐI NĂM NHỚ THỜI YÊU EM	47
DÒNG SÔNG NGÃ BÂY	48
ĐÊM THÁNH.....	50
EM VÀ MÙA XUÂN	51
EM MUÔN ĐỜI THÁNH THỂ.....	52
GỬI EM... GỬI MỘT BÀI THƠ	54
HÀNG HÀNG PHƯỢNG XƯA.....	55
LỆ NGỌC	56
HỒ LY.....	57
KHÓC NGỌC ẨN	58
HOA TRÊN MÔI CHƯA NỞ NỤ CƯỜI	59
HỒN SƯƠNG KHÓI CŨ	60
HOA VÀNG THUỞ ẤY	62
KHI TRÔNG THƯ NGƯỜI CŨ.....	63
KHI TRỞ LẠI TRƯỜNG XƯA	64
KHI RỜI TRƯỜNG SỰ PHẠM.....	66
LÁ CỎ NGÀY XƯA.....	69
LABORATOIRE, VÀ MƯA.....	70
LÒNG ANH BẢO NHỎ.....	74
LONG ĐONG TUỔI NGO.....	75
LÚC ANH MẮT	76
VỀ YÊU HOA PHƯỢNG	78
NHỮNG BÀI THƠ NGẮN	79
VỀ YÊU HOA PHƯỢNG.....	79
MÙA TRĂNG.....	79

NỖI LÒNG	79
KỶ VẬT	80
HƯ KHÔNG	80
THƠ CHO NGƯỜI	80
THẠCH THẢO	81
NGỒ LÀ TỪ THỨC	81
LÒNG TA LÀ TƯƠNG NHƯ	81
PHẠM LÃI	82
NGÀY QUA LONG HỒ	82
ĐÊM NẤM Ở LONG XUYÊN	82
GHÉ VĨNH LONG THẨM BẠN	83
VỀ CẦN THƠ	83
KHI QUA RẠCH SỎI	83
NGÀY Ở CHÂU ĐỐC	84
MÙA XUÂN Ở MỸ THO	84
ĐÊM HỮU CHIẾN Ở CẦN THƠ	84
MƯA CẦN THƠ - MƯA SÀI GÒN	85
VỀ PHONG ĐIỀN	85
CUỐI MỘNG	85
PHÙ SINH	86
TIỀN KIẾP	86
CHIÊM BAO	86
TỰ THÚ	87
QUÁ GIANG	87
MUỐN LÀM BÙI GIÁNG	87
RỪNG CŨ	88
GIỌT NẮNG	88
VỀ TRỜI	88

CHIỀU SƯƠNG	89
GỌI NẮNG	89
GỖI NGƯỜI NĂM CŨ	89
CON SÔNG CÁI SUỐI	90
BÓNG NGƯỜI QUA TRƯỜNG	90
LÊN ĐỈNH NON CAO	90
NHẬP CUỘC	91
CÒN LẠI	91
VỀ TRỜI	91
DÃ TRĂNG	92
THĂM MỘ	92
VƯỢT BIÊN	92
BỀ MẠC	93
PHƯỢNG VĨ	93
SAY MỘNG	93
APOLLIAIRE	94
CHIẾC BÓNG	94
GIÁNG SINH 1971	94
CỎ NHÂN	95
NGANG QUA TRƯỜNG PHAN THANH GIẢN	95
THI MÔN HÓA ĐẠI CƯƠNG	95
TRÊN THÀNH QUÁCH CŨ	96
MƯA TRÊN SÔNG CẦN THƠ	96
KHI BỎ TRƯỜNG XƯA	96
KHI MÙA XUÂN HOA NỞ	97
ĐÊM Ở LÝ THẮT TỎ	97
LÁ NGẢI HOA TRẦM	98
MỘNG DỮ	99

MỘT MAI	100
EM VÀ CÀN THƠ	101
MỘT THỜI YÊU EM	102
MÙA CỎ NGUYỆT	103
HỒN NHƯ TRĂNG NĂM CŨ	104
MƯA ĐÊM ĐƯỜNG LIÊN TỈNH	106
SÀU TRĂM NĂM GỞI MỘT ĐỜI TƯƠNG TƯ	107
MUỘN MÀNG	108
ƠN NGƯỜI	110
NẮNG XUÂN CHO MÁ EM HỒNG	112
MÙA XUÂN VÀ NỖI BUỒN	114
NẾU MAI XA CÀN THƠ	115
NGÀY TRỞ LẠI THỜI LONG	116
NGÀY XƯA TÊN HÀN SĨ ẤY	118
NGHE TIẾNG MƯA NỬA ĐÊM	120
NGÀY THÁNG LÃNG QUÊN	121
NHỚ QUẢN LONG	122
NHƯ ÁO HỌC TRÒ XƯA	124
NHỮNG DÒNG SÔNG CÁI	126
NHỮNG KHOẢNG ĐỜI ĐỀ NHỚ	128
CHO VÂN	128
CHO HẠNH	128
CHO ÁNH	128
CHO MAI	129
HO NGA	129
QUỶ XƯỚNG THI	130
NỬA CUỘC TÌNH SÀU	131
RỪNG XƯA	132

SÔNG TÀN.....	134
SAU CÙNG	136
THÂN PHẬN.....	137
THU PHAI.....	138
THUỞ NGƯỜI VỀ.....	139
TIỀN BẠN QUA SÔNG.....	140
TÌNH SÀU 1	141
TÌNH NHƯ SỢI NẮNG	142
TÌNH SÀU 2.....	144
TÔI CÒN ĐỨNG ĐỢI TIẾNG CHIM GỌI HỒN	145
TRÁI PHÁ	146
TRAO EM TRÁI MỘNG NGẬM NGÙI NGÀN SAU	149
TRĂM NĂM AI CÒN NHỚ.....	150
TRẦN TÌNH.....	151
TRÊN CHUYẾN TÀU THANH BÌNH.....	152
TRƯỜNG PHAN ỒI... NHỚ TRƯỜNG ĐOÀN*.....	154
VỀ CĂN THỜ NGẮT CHÙM TƯƠNG TƯ THẢO.....	156
VIẾT CHO KỶ NIỆM	158
VĨNH BIỆT HOA XƯA.....	160
SÓNG VÀ CHẾT.....	161
SÓNG.....	161
CHẾT	161
PHỦ VÂN	162
THƯƠNG MÀU ÁO TRẮNG.....	164
XA EM VÀ THỜI LONG.....	166
BĂNG ĐIỀN.....	167
NỬA TRỜI TƯƠNG TƯ	168
NỖI SÀU	169

*Cổ hoa
thời
Áo trắng*
Thơ
Nguyễn An Bình

In 500 cuốn; khổ 13.5x20.5cm
tại Công ty CP Văn hóa in Lạc Việt,
Khu nhà máy Pin Văn Điển
Thanh Trì, Hà Nội
Số xác nhận ĐKXB: số 2426 -
2019/CXBIPH/06 - 75/HNV
Số quyết định xuất bản: số 1266/
QĐ-NXBHNV; ký ngày 13/08/2019
In xong và nộp lưu chiểu năm 2019
Mã ISBN: 978-604-977-098-2

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel & Fax: 04.38222135
E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn
<http://nxbhoinhavan.com>

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng-Q3-TP. HCM
Tel & Fax: 08.38297915
Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

42 Trần Phú - thành phố Đà Nẵng
Tel: 0511.3849516
Email: nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chi nhánh miền Tây Nam Bộ

314C - Hoàng Lam - thành phố Bến Tre
Tel: 075.3812736 - 016.998.083.86
Email: nxbhvmekong@gmail.com

Chi nhánh NXB Hội nhà văn khu Đông Bắc

114 Phố Hải Phúc - phường Hồng Hải
TP Hạ Long - Quảng Ninh
Tel: 090.3409142 - 091.4660592

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập
NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập: NGUYỄN THỊ MINH PHƯỚC

Bìa và

phụ bản: Họa sĩ NGUYỄN THÀNH TRUNG

Sửa bản in: NGUYỄN AN BÌNH